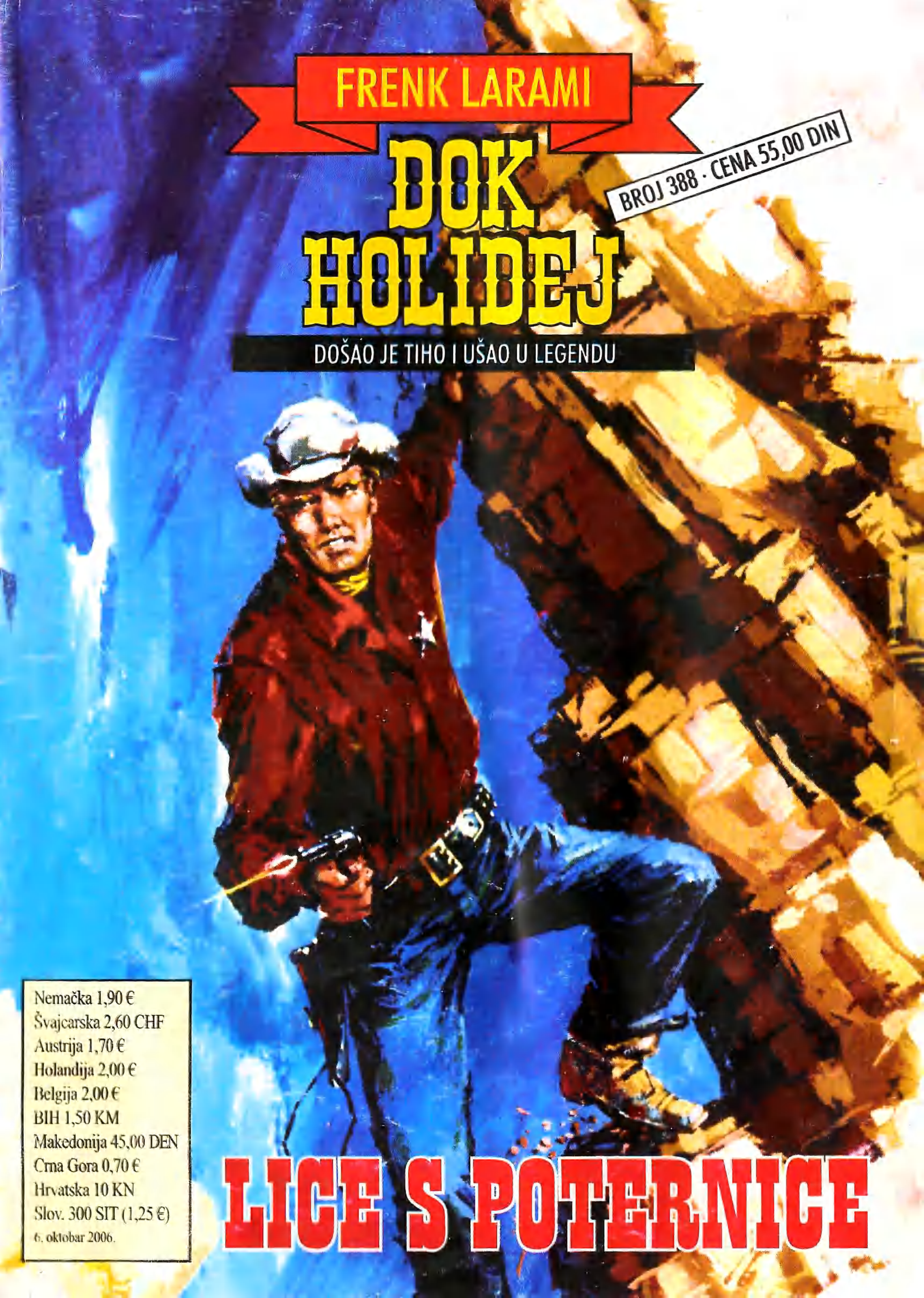

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 388 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 300 SIT (1,25 €)
6. oktobar 2006.

LICE S POTERNICE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

388

Frenk Larami

LICE S POTERNICE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 388

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

5000 DOLARS FOR DOC

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. IX 2006.

Tržište: 6. X 2006.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestem romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – 5000 DOLARS FOR DOC

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Ime Arčibalda Dirharta u Južnoj Nebraski je značilo mnogo; u stvari, ono se dovodilo vezu sa ogromnim prostranstvima najbolje i najkvalitetnije zemlje u pokrajini i hiljadama goveda koja su pasla na tim pašnjacima.

A pošto su u zemlji stočara kvalitetna zemlja i veliki broj grla značili novac i moć, Arčibald Dirhart je imao i jedno i drugo. Bolje rečeno, ovaj bogati rančer posedovao je novac koji ga je učinio moćnim. Imao je ime od koga su ljudi strepeli pošto je svojim uticajem i jakim vezama mogao da uradi gotovo sve.

No, još više su strepeli pred njegovim sinom Stadsom koji je, osim novca i moći zasnovanoj na očevom imenu, imao i nezgodnu narav. Njegovi uvek namrgođeni čuvari, Majk Rolins i Teri Ouks davali su do znanja svima da su oni tu samo zbog toga da potegnu revolver i zaštite mladog gazdu. To je Stadsu davalo još snažnija krila, pa se slobodno moglo reći da se njegovo ponašanje graniči sa obešću.

I tako su, bezbedni pod okriljem moćnog Arčibalda, njih trojica jednog toplog septembarskog dana ujahali u Linkoln. Bili su raspoloženi i željni avanture, ni ne slutivši da će im baš taj dan doneti nesreću.

*

Stads je imao uredno začešljanu svetloplavu kosu i isturenu bradu koja je samo još više pojačavala izraz oholosti na njegovom mladalačkom licu. Nosio je elegantno svetlozeleno odelo sa ljubičastim prslukom i kravatom iste boje. Na prvi pogled se moglo videti da je u pitanju ručni rad nekog majstora, a ne roba kupljena u običnim prodavnicama Omahe ili Kansas Sitija. Dugmad na kaputu, rukavima košulje i igla na kravati bili su od čistog zlata.

Mladić je bio svestan da ga, tako obućenog i bleštavog, svi posmatraju. Izgleda da je u toj činjenici posebno uživao.

Ipak, prezrivi smeškom odgovarao je na zadivljene poglede prolaznika. Odozgo, iz sedla, svi pešaci su mu bili sićušni i nedostojni. Istina, nisu mu se klanjali i skidali šešire u znak pozdrava, ali bio je rešen da ta rulja oko njega ubrzo sazna ko je u stvari Stads Dirhart.

Dva pratioca jahala su sa obe strane, tek na korak iza njega. Ova dva revolveraša imala su samo jedno glavno zaduženje; da paze na sina jedinca Arčibalda Dirharta kao na svoje oči...

Zato su Majk Rolins i Teri Ouks budno motrili na sve oko sebe. Jer, oni su dobro znali da mladi Stads uživa da pravi nevolje. Naime, svojom pojavom i svojim zlatom izazivao je znatiželju i divljenje, a onda bi nastupao bahato u bezobrazno, siguran u moć svoga oca i još sigurniji u zaštitnike s prstom na obaraču.

U to vreme Linkoln je bio veoma poznato mesto, prvi malo veći grad u koji je kročio oholi naslednik iz Frajberija. Bilo je tu dvadesetak prilično uređenih ulica u kojima su se nizali osvetljeni izlozi raznih prodavnica i saluna odakle je tokom dana, a naročito uveče, dopirala muzika i pesma. Što je najvažnije, po ulicama se moglo videti dosta svetlih, dugih haljina i raznobojnih suncobrana koje su nosile nežne ženske ruke.

Kakav je to bio izbor!

Stads je zategao uzde svom zelenku i sačekao da mu pride Rolins.

– Izgleda da ćemo ovde ostati malo duže – kazao je okrećući glavu za dvema devojkama. – Šta ti misliš, Majk?

Ovaj ovlaš pogleda za prolaznicama.

– Vi ste na potezu – kazao je kratko.

– Bogami jesam! – zaključio je mladić veselo. – Nije me stari badava poslao u Linkoln. Znao je da toga ovde ima na pretek.

– Samo da izaberete – dopunio ga je Rolins.

Stadsov izraz je postajao sve zadovoljniji, a oči su mu se veselo caklile; iza salunskih prozora pozdravljalo

ga je mnoštvo našminkanih devojčkih lica čiji su ga pogledi izazovno odmeravali. Bio je zaista uzbuđen i nije znao kuda pre da se okrene.

No, mladićevo oduševljenje nisu delili njegovi pratioci, a naročito Majk Rolins. Ali, uzbuđeni Stads to nije primećivao.

– Pogledaj! – doviknuo je Rolinsu. – Čitavi buketi najmirisnijih ruža!

– Mister Dirhart nije mislio na salune – dobacio je Rolins suvo.

– Briga me! – ljutnu se mladić. – Došao sam da se provedem i napravim rusvaj! A o onome možda kasnije...

– Mister Dirhart je rekao pet dana.

– Gledaj ti svoja posla! – obrecnu se mladić i oholo zabaci glavu. – Kada te budem pitao za savet, onda ćeš mi reći ono što imaš! Jasno?

Rolins klimnu glavom i okrznu pogledom svog pajtaša pošto se Teri Ouks, po običaju, cerio sebi u bradu. U stvari, njega je zabavljala Rolinsova briga za momka; to mu je na neki način godilo, jer nije voleo da izigrava dušebrižnika niti dadilju razmaženom mladiću. Pošto je Rolins taj deo posla preuzeo na sebe, njegova dužnost je bila da pazi na eventualne protivnike, odnosno, poteže kolt što je brže mogao.

Teri je bio prilično ružan čovek; imao je podmuklo lice, dug i povišen nos i nekoliko velikih ružnih bradavica ispod oba uha. Nikada se nije glasno smejaio; jednostavno bi samo iskrivio usta i čudno štektao. Oči je držao poluzatvorene i uvek izgledao nekako nezainteresovan. No, to je bila samo varka: ružni re-

volveraš je đavolski pažljivo osmatrao sve oko sebe.

I sada je posmatrao dugu bučnu ulicu ispod spuštenih trepavica. Što su dublje zalazili u nju, mladi Dirhart se sve jače oduševljavao šarenilom velikog grada. Zaista, mislio je Stads, u poređenju sa ovim bučnim i divnim mestom, Frajberi je bio selendra. Bolje reći, prava stočarska jazbina u brdima između reka Ripabliken i Misuri.

Sada je pomno gledao na obe strane i čitao nazive saluna. Izgleda da je birao najlepša i najprivlačnija imena kako bi otišao baš tamo. U jednom trenutku bacio je pogled prema dugačkom, belo obojenom drvenom balkonu koji se nalazio iznad svetlećeg naziva saluna "Žuta podvezica".

Naime, nekoliko raskošno odevenih devojaka tiskalo se gore posmatrajući prolaznike; on je skinuo šešir i ućtivo se naklonio, želeći da izgleda lepo vaspitan.

Međutim, one su mu uzvratile kikitanjem, verovatno ga smatrajući neiskusnim balavcem. Naravno, ne znaju ko sam ja, namrštio se obesni mladić. Nisam im mahnuo svežnjem novčanica ispred napuderisanih noseva... Kada to budem učinio, proći će ih volja za podsmevanjem, zaključio je ljutito.

Zato je zaustavio konja baš tu, ispred "Žute podvezice".

Naravno, Rolins i Ouks su pošli za njim.

Arčibaldov sin je nekoliko trenutaka oklevao, pa tek onda lagano sjahao, svestan da je u centru pažnje.

Ljudi su se zaustavljali, posmatrali ga sa znatiželjom i međusobno se došaptavali. U njihovim očima su zlatna dugmad i zlatna drška kolta imali magičan sjaj. Što se tiče mladićevog lica, ono ih uopšte nije zanimalo.

Majk Rolins se okrete i jednim pogledom odmeri šerifovu kancelariju koja se nalazila u blizini. Njegov partner sjaha i dobaci mu brz pogled.

– Nešto nije u redu, drugar? – upitao je unjkavim glasom.

– Možda ne bi bilo loše svratiti do šerifa i, za svaki slučaj, pripremiti teren – kazao je iskreno.

Ouks se isceri.

– Misliš da će nam progledati kroz prste, ako najavimo šta se može desiti? Ne budi lud, čoveče! I sam znaš da je to nemoguće. Biće bolje da uđemo i popijemo po jednu.

– Šta je, šta hoćeš Majk? – dobaci mladi Dirhart nervozno.

– Uželeo se šerifa pa hoće da ga obide – odvrati Ouks umesto njega. – A ja mislim da bi bilo bolje da nakvasimo grlo, zar ne, gazda?

Stads ga ljutito odmeri.

– Nisam ja tebi nikakav gazda! – uzvratio je osorno. – Kada otac nije sa nama znaš kako da me oslovljavaš, zar ne?

– Naravno... mister Dirharte.

– Onda to zapamti već jednom – procedi mladić, uputivši se prema vratima iznad kojih je, okačena o klin, visila džinovska podvezica žute boje.

Prvo što je uradio kada je seo za sto bilo je da iz džepa izvuče svežanj dolara. Sa treskom ga je spustio na

glatku površinu i prezrivo pogledao devojke kraj šanka.

Nekoliko trenutaka u salunu je vladala tišina.

Za to vreme, Teri Ouks je zauzeo stolicu sa mladićeve desne strane. Za razliku od Rolinsa, on je uživao u Stadsovim obestima i željno mu se pridruživao kad god bi to ovaj od njega zahtevao.

Salun "Žuta podvezica" pripadao je Holandaninu Polu Van Holtegenu. Kao i uvek, i večeras je vlasnik stajao za šankom, ali nije posluživao. Umesto njega, to su činila dva momka obučena u čiste bele košulje i tamne pantalone. Van Holtegen je kontrolisao njihov rad i pazio da svi budu usluženi što je moguće pre. Naravno, i on je odmah ugledao hrpu dolara ispred novajlije sa zlatnim dugmadima. Sve oko tog momka mirisalo je na novac... ali i na nevolje.

– Hoću piće! – povikao je Stads Dirhart i raskopčao kaput. – Ili se ovde samo toči mleko za bebe i dame? – dodao je, a zatim podigao novac i prezrivo ga rasuo po stolu. – To nije sve! – viknuo je sa trijumfom u glasu. – Imamo još, nego šta! Ovo je samo za najlepše cure! Hajde, koja je najpametnija?

Van Holtegen je dao znak glavom i devojke su poletele prema gostu. Zatim su kelneri doneli poslužavnike sa pićem za sve; no, u čašama za goste bio je pravi viski, dok se u ostalima nalazio obojeni čaj.

Dve dame već su zauzele kolena mladom uobraženku koji je uživao u prizoru, blaženo se smeškajući.

Posmatrajući ga, retki gosti su već počeli da ga sažaljevaju, jer su Holtegenove "dame" bile su u stanju da očerupaju i mnogo iskusnijeg parajlju nego što je bio ovaj balavac.

– Živeli! – viknuo je Stads i podigao čašu, a buket ženskih ruku mu se pridružio uz smeh.

Teri Ouks je sve to pažljivo posmatrao, strogo motreći da neka ruka ne skrene i ne odluta prema novcu. Zato je držao u pripravnosti dršku svoga kolta, spreman da njome opomene eventualnog lopova.

Pošto je ispio piće do dna, mladić je bacio čašu na pod, a onda zgrabio jednu od devojaka i počeo da je ljubi. Ouks je sve posmatrao zadovoljno se smejući, uživajući kao i uvek u Stadsovim vragolijama.

Iznenada, mladić odgurnu devojku od sebe i grubo joj zavrnu ruku. Plavokosa "dama" je uplašeno vrisnula, a na licu joj se pojavio izraz bola.

– Prokleta devojčuro! – povikao je Stads i prodrmao je svom snagom. – Šta to imaš u čaši?

I pre nego što je neko mogao da ga spreči, on dohvati njenu čašu i prinese je licu.

– Ovo nije viski, prokletstvo! – opsovao je ljutito, uveliko zagrejan naglo ispijenim pićem. – Koga to zavilavaš? Stadsa Dirharta? – dodao je besno i tako snažno ošamario devojku, da je izgubila ravnotežu i pala na pod.

Međutim, duga haljina sa karnerima zapela joj je za stolicu, a ova je, opet, pomerila sto sa koga su skliznule sve čaše. Videvši šta se dešava,

ljutiti Stads dohvati jednu i zavitla je prema šanku.

Kelner koji se u tom trenutku našao na "liniji" hitro se sagnuo i izbegao udarac; no, stradalo je veliko ogledalo koje je puklo uz prasak i razbilo se na stotinu sitnih delova.

Lice vlasnika "Žute podvezice" opasno se smračilo.

— Proklete varalice! — besneo je i dalje Stads. — Služite čaj, a naplaćujete viski! I hteli ste mene da namagarčite? Samo da vam kažem da mogu da vas kupim sve zajedno! I znajte, zovem se Stads Dirhart iz Frajberija!

Iako su ga devojke napustile i otrčale na sprat, on s besom zavitla i drugu čašu prema kristalnom lusteru koga je promašio za pedalj.

Videvši da ga svi zabezeknuto posmatraju, podsmešljivo je dobacio:

— Kakav je ovo salun? Nema čovek šta da razbije niti postoji neko da ga u tome spreči! Hajde, ima li?

Bio je to otvoren izazov polupijanog obesnog momka. No, izgleda da niko nije želeo da ga prihvati. Na kraju krajeva, svi su dobro videli mladićeve pratioce sa nisko pripasanim kol-tovima tako da niko nije želeo da se ističe hrabrošću.

Doduše, u Linkolnu je šerif Elton Djuk sa svoja tri pomoćnika još uvek uspevao da održi red. Trebalo je da neko ustane i javi čuvaru zakona šta se dešava. No, svi su nepomično sedeli i pratili razvoj događaja.

Što se tiče Stadsa Dirkharta, on je slabo podnosio piće; prva čaša mu je mutila mozak, druga mu je vezivala jezik, dok ga je treća nagonila na glu-

posti. Četvrtu nije ni stizao da popije pošto su ga Rolins i Ouks pre toga obično odnosili u postelju.

Sada je mladić prestao da više; pogledao je oko sebe, seo na stolicu i nasmejao se. Njegov novac koji je još uvek ležao na stolu kao da je izazivao Van Holtegena; ili će ga uslužiti u svemu, ili će pokušati da mu se suprotstavi...

— Ovde mi se baš i ne sviđa... — promrmljao je Stads najzad i upitno pogledao u Ouksa. — Da menjamo?

— Tek ste počeli, mister Dirharte — podsetio ga je ovaj.

— Imaš pravo, bradavičavi — klimnuo je glavom i pogledao prema galeriji na spratu. Tamo su sada stajala sve "dame" i ćutke ga posmatrale.

Naravno, to mu se nije svidelo. Razdražen što je ostao bez ženskog društva, Stads izvuče svoj kolt sa zlatnom drškom. Nekoliko trenutaka ga je neodlučno držao birajući cilj. A onda ga je uperio prema devojkaama na spratu.

Shvativši šta smeru, one počese da vrište i jurnuše prema drugoj strani hodnika. Mladiću je to očigledno imponovao, pa se bahato iscerio.

Onda im je lagano prišao Van Holtegen, visok gojazan čovek kose boje slame, odlučne brade i visokog čela. Bio je elegantno obučen, a na licu mu se nije video strah. Očigledno je iskusni vlasnik saluna i ranije imao posla sa sličnim gostima.

Ugledavši ga, Stads je ustao i ispr-sio se.

— Ja sam dobar domaćin i stojim vam na usluzi — rekao je Holandžanin

učtivo. – Sve vam je na raspolaganju, osim mog nameštaja. Šta još hoćete, molim vas?

– Hoću ženu – odvrati mladić unevši mu se u lice.

– Ne razumem... – osmehnu se Van Holtegen i pokaza rukom prema spratu. – Ima ih bar desetak...

– Neću njih! – iscerio se ovaj. – Hoću pravu ženu, razumeš! Bez mrlje u prošlosti, kako kaže moj stari.... Ženu koja ima čast. To hoću, da znaš! Poznaješ li neku takvu?

Vlasnik saluna ga je gledao bez razumevanja; mladić mu je izgledao pijaniji nego obično. Zato nije želeo da se raspravlja.

– Šta poručujete? – upitao je želeći da promeni temu.

Stads podsmešljivo odmeri plavokosog Holanđanina, a onda malo koraknu nazad i snažno ga ošamari.

Vlasnik saluna preblede, ali ipak uspe da se savlada. Samo se malo zanjihao u mestu, a onda se okrenuo na peti i vratio se za šank.

U "Žutoj podvezici" nastao je tajac.

Stads je glasno dunuo i pokazao rukom prema Van Holtegenu.

– I to mi je čovek... – progundao je podrugljivo. – Kod nas u Frajberiju oči bi ti iskopali za ovo...

– U ovom gradu su svi mnogo fini – dobaci Ouks prezrivo.

No, izgleda da je ovakva pomirljivost na mladog Dirharta delovala sasvim suprotno; umesto da je stiša, taj postupak je samo rasplamsao mladićevu narav. Bio je strašno ne-

zadovoljan tišinom i činjenicom da mu se niko ne suprotstavlja.

Zato je nekako morao da ih okrene protiv sebe.

– Ovde je strašno dosadno! – povikao je glasno.

Ouks klimnu glavom.

– Tako je! Nema nikakvog uzbuđenja.

Za to vreme Van Holtegen se sagnuo kako bi dohvatio pušku koja se nalazila ispod šanka. Naime, uvredu koju mu je mladić naneo progutao je samo za kratko; prvo je želeo da se domogne oružja, a onda svu trojicu sprovede do šerifa.

Teri Ouks od Stadsa nije video Holanđaninov pokret, ali ga je zato primetio Rolins koji je munjevito reagovao i uperio mu revolver u grudi.

– Ne bih to pokušavao – čuo se njegov jasan, preteći glas.

Van Holtegen je jedva primetno klimnuo glavom i vratio pušku na svoje mesto.

– Hulja... – procedi Stads. – Hteo nas je s leđa...? – dodao je uvređeno i istog trena se mašio kolta.

Ali, Rolins je bio brži i munjevitim pokretom ga uhvatio za zglob.

– Bez gužve, mister Stadse – kazao je mirno. – Ne zaboravite da smo došli po devojku, a ne po grobara.

– Ti se ne mešaj! – planuo je mladić.

No, Rolins nije popuštao.

– Najbolje da potražimo drugi lokal – predložio je. – Priznajte da je ovde suviše mirno, zar ne?

Stads je nevoljno morao da se složi sa svojim čuvarom. Ali, da ne bi

izgledalo da ga je bez pogovora poslušao, ipak je podigao kolt i opalio jedan hitac u veliki kristalni luster.

Srča je zasula obližnje goste i izmamila vrisak među devojkama na spratu.

Van Holtegen je ponovo prebledeo.

No, obesni sin Arčibalda Dirharta nastavio je da maše revolverom i odmah zatim stradala su i preostala dva ogledala sa pozlaćenim ramom. Ponovo se začula lomljava pomešana sa njegovim nadmenim cerekanjem.

Mirni Van Holtegen se jedva suzdržavao da ne jurne golim rukama na tog balavca. Ali, iskustvo mu je govorilo da tako ništa ne bi postigao.

Kao da je pogodio njegove misli, mladić je zgrabio hrpu dolara sa stola i dobacio je vlasniku "Žute podvezice":

– Dođi da naplatiš štetu, mister. Znaj da Stads Dirhart sve plaća.

Bio je tu sigurno dva puta više novca nego što je koštao luster sa ogledalima. Van Holtegen je to dobro ocenio i nije se prevario. Ali, mladićevo lice bilo je nedokučivo. Šta ako smišlja neki novi potez? Ipak je rizikovao i prišao...

– Uzmi... – zarežao je i stavio mu novac u ruke. Potom je, kao da se ništa nije dogodilo, mirno stavio kolt u futrolu.

Lice Terija Ouksa odavalo je krajnje razočarenje; izgleda da je zabava bila prekinuta na samom početku. A kada se na ulazu pojavio šerif Elton Djuk, revolveraš je znao da je to bilo "zbogom" zabavi u "Zlatnoj podvezici".

Čuvar zakona je brzim pogledom osmotrio razbijeno staklo po podu i odmah uočio neprirodno blede lice vlasnika saluna.

– O čemu se radi, Pole? – upitao je.

– Ništa naročito... – brzo je odgovorio Van Holtegen i strpao dolare u džep. – Sve je u redu...

– U redu? – ponovio je on začuđeno i još jednom osmotrio nered. – Polomljena ogledala, luster... To je za tebe u redu?

– Čuli ste da se ne žali! – dobacio je Stads prkosno. – Šta vas se tiče ostalo?

Djuk se okrete prema njemu.

– Ti si Stads? – upitao je kratko.

– Mister Stads! – odvratio je mladić i važno se isprsio. Bila je sreća što su ga noge još uvek držale.

– Ako hoćeš da znaš – dobacio je Djuk – napolju su dve puške uperene tačno u tvoja leđa. Zato dalje od te sjajne igračke, momak! To možeš da radiš kod kuće!

Ne čekajući da mu Stads odgovori, šerif se okrete i pažljivo odmeri Rolinsa i Ouksa.

– Kučkini sinovi! – povika mladi Dirhart besno. – Još ćete vi zapamtiti Stadsa! A sada za mnom! – dodao je i pokazao rukom svojim pratiocima da ga slede.

Niko ih nije sprečavao, te dvojica revolveraša ćutke izadoše za svojim gazdom.

*

To veče u Linkolnu nimalo se nije razlikovalo od prethodnih.

Međutim, šerifa Eltona Djuka je baš sada obuzela neka zla slutnja.

On i njegova dva pomoćnika stajali su nedaleko od trema "Žute podvezi-ce". Svetlost sa ulaza jedva je dodirivala rame Bariju Greju dok je sve ostalo bila duboka senka. Iznutra se čuo uobičajeni žamor i vreva u kojoj su se mešali povici kartaroša, smeh i cikanje barskih dama, lupkanje mnogobrojnih boca i čaša...

Međutim, salun iz koga je šerif nedavno izašao nije zanimao čuvara zakona i njegove pomoćnike. Sva trojica gledali su na suprotnu stranu ulice gde se nalazio "Linkoln kabare", mesto koje za koje su govorili da je najluđe u gradu.

Elton Djuk nije odmah shvatio zbog čega su nadležni dozvolili da se "Linkoln kabare" pretvori u javnu kuću. A onda je malo istražio i saznao da tamo odlaze najmoćniji ljudi u gradu. Sve mu je bilo jasno i znao je da ne može ništa da preduzme. Doduše, posao se vodio na diskretan način, ali je Elton Djuk bio čvrsto ubeđen da je to proketo mesto velika mrlja na celokupnoj slici grada.

Naime, Lajf i Lin Denison doveli su grupu mladih devojaka iz Omahe, rasporedili im dužnosti, utvrdili cenovnike i – posao je cvetao. U kabareu je bilo živo od prvog mraka pa do ranih jutarnjih časova, a dolari su se sve brže i brže slivali u džepove Denisonovih.

Šerif nešto ljutito progundao; čak su i svetla u "Linkoln kabareu" bila drugačija od ostalih u gradu. U sobama su to bile crvene sijalice srcastog

oblika, dok je osvetljenje u prizemlju, gde se točilo piće i izvodio program, bilo zeleno. Sve u svemu, kabare je bio nešto izuzetno i slobodno se mogao meriti sa sličnim "kućama" u Nju Orleansu ili Frisku.

I Stads Dirhart je bio oduševljen čim je sa svojim pratiocima ušao u kabare. Naime, sve je bilo drugačije nego u "Žutoj podvezici", odnosno, u bilo kom lokalima koji je do tada video.

Odmah je zapazio tapacirane zidove, teške zavese raznih boja na prozorima i separeima, mekane prostirke na stolovima i neobične zelene svetiljke raznih oblika. To je bilo za njega tako iznenađujuće da je nekoliko trenutaka stajao na ulazu kao opčinjen.

Čak je i šank bio različit od ostalih koje je mladić do tada video. Mesingane šipke ovičavale su ga sa svih strana i sijale se poput zlata; lepo ukrašen sanduk za točenje piva zaklanjao je deo ogromnog klavira iza koga se, zastrt velikom plišanom zavesom, nalazio podijum za igračice.

Sve je bilo dupke puno.

Gosti su bili mahom otmeni sredovečni ljudi i Stads je zaključio da nema gotovo nikoga koga bi mogao da uzme za okovratnik, hladnokrvno izbaciti i onda zauzme njegovo mesto. Ljudi su se uglavnom kockali, mada je izgledalo da nešto iščekuju i ovako samo prekraćuju vreme.

Na njih niko nije ni pogledao.

Niz stepenice zastrvene crvenim tepihom žurno su silazili neki ljudi, dok su se drugi lagano penjali sa devojkama u zagrljaju.

– Koji ćemo sto, Majk? – promrmlja mladić, duboko uvređen činjenicom da je ostao nezapažen.

– Vi izaberite – odvratio je revolveraš ravnodušno.

Mladić se nakašlja, još jednom pogleda i izabra jedan sto bliže podijumu. Odatle je imao dobar pogled na šank, ulazna vrata i veći deo prostorijske.

Lagano je pokazao prstom.

Za stolom su sedela tri mlada čoveka u kisoškim odelima. Ispred njih se nalazilo piće u velikoj boci i čaša od kaučuka iz koje su bacali na sto dve kocke. Bila je to jednostavna igra u kojoj je pobeđivao onaj kome bi se otvarao paran ili neparan zbir.

Stads Dirhart se, praćen čuvarima, laganim korakom uputi ka njima.

Tada ih je ugledao vlasnik kabarea i istog trena pomislio kako treba da im pođe u susret. No, nešto u Rolinsovom izgledu sprečilo ga je da to učini, odnosno, opomenulo ga da se ne zaleće.

Naime, Lajf Denison je pola svoga života proveo među zadimljenim salunskim zidovima, tako da ga je iskustvo naučilo da brzo procenjuje ljude sa kojima je dolazio u dodir. To je učinio i ovoga puta. Momak iskićen zlatom koji je koračao prvi pripadao je onoj vrsti obesnih i razuzdanih, onima koji su se oslanjali na tuđ novac i tuđu snagu. Takvi nikuda nisu mrdali bez pratnje, surovih i brzih revolveraša koji su svuda izazivali samo nevolje.

U međuvremenu se Stads zaustavio pored stola koji je odredio za sebe i šakom poklopio bačene kockice.

– Ovaj sto je zauzet – dobacio je hladno.

Mladići su ga pogledali i zanemeli; no, već sledećeg trenutka jedan je kočoperno skočio.

– Ko to kaže? – upitao je izazivački.

– Ja – dobacio je Rolins ledeno.

Pogled Stadsovog pratioca ugasio je u mladiću svaku želju za svađom. Ni ostalima nije bilo prijatno, mada ima se nije ustajalo od stola baš sada, kada je na podijumu trebala da se pojavi Kiti Kejs. Ali, Rolinsova ruka bila je tako blizu revolvera i izgledalo je kako samo čeka povod pa da potegne.

– Gubite se! – dobacio je resko.

Stads je samo to i čekao; dograbio je najbližeg momka za okovratnik i podigao ga sa stolice.

– Zar si gluv? – zašištao je. – Ili hoćeš da ti odmah naručim mrtvački sanduk?

Tiho psujući i gundajući, momci ipak ustadoše i odoše prema šanku.

Stads Dirhart se nasmejao i podigao ruku.

– Piće za sve na moj račun! – povikao je i dao znak Denisonu.

Vlasnik "Linkoln kabarea" je oklevao; svi su podigli glavi i neprijateljski posmatrali razuzdanog mladića. Izgledalo je da gosti nisu želeli da prihvate strančevu ponudu.

Mladić petom odgurnu stolicu i ljutito pokaza prema šanku.

– Da li si gluv, mister? Rekao sam da se svima odnese piće! Da vidim ko je taj koji će odbiti Stadsa Dirhartta!

– Dirharta? – začuo se glas mesnog sudije koji je sedeo za stolom u sredini. – Da li si ti u nekoj vezi sa Arčibaldom Dirhartom, mladiću?

– Jesam – iskezi se ovaj? – A zašto pitaš?

– Poznavao sam Arčibalda – odvrati sedokosi gospodin mirno. – Ko si mu ti, mladiću? Možda sin?

– Naravno, starkeljo, naravno... – dobasi Stads ironično. – Zar mogu da budem nešto drugo nego sin? I zašto me ne ostaviš na miru?

Oni koji su ga poznavali, odmah su pomislili kako će sudija ovog mladog nasrtljivca pozvati na odgovornost i odrediti mu najmanje pet dana zatvora. Ali, na zaprepašćenje prisutnih, sudija Preskot je ustao, promrmljao nešto što bi trebalo da liči na izvinjenje i žurnim koracuma napustio "Lincoln kabare."

Naravno mladiću je tako nešto gođilo i ohrabrilo ga u tolikoj meri da je već zamišljao kako ceo Lincoln drhti pri pomenu njegovog imena. Zato se ležerno zavalio u stolicu, ispružio noge i lupio rukom o sto.

– Šta je sa tim pićem, prokleta sudoperu? – povikao je nervozno.

Lajfu Denisonu je već bilo dosta. No, sudijino ponašanje nateralo ga je da bude strpljiviji. Jer, ako je iskusni Preskot izašao napolje podvijenog repa, za to mogu postojati samo dva razloga; ili je ime tog Dirhartta zaista

nešto značilo ili je to bio samo izgovor da izađe i potraži šerifa Djuka.

Zato je Denison odlučio da bude miran i čeka.

– Piće za sve, mister? – upitao je smeškajući se.

– Ne, samo za nas! – odvrati mladić iskezivši se.

Denison je klimnuo glavom i već posle nekoliko trenutaka na stolu su bile pune čaše sa tankom drškom. No, pre nego što je i probao piće, Stads je gurnuo čaše i tečnost se prosula po stolnjaku.

– Kad služiš mladog Dirhartta, onda donesi najbolje što imaš! – povikao je.

Lajf Denison je samo pognuo glavu i vratio se do šanka; u stvari, imao je on i boljeg pića, ali je mislio da ga ovaj mladi drznik ne zaslužuje. Ipak, situacija nije bila nimalo prijatna tako da je morao da se povinuje.

Zato se okrenuo prema posebnoj polici sa desne strane, ali je u hodu pokretom glave dao nekom jedva primetan znak. I već sledećeg trenutka, iz senke zelene svetlosti iskrsnula je neka žena.

Rolins je primetio njenu siluetu tek kada se približila stolu i primetno se trgao. Instinktivno je povukao ruke nazad kako bi bile što bliže dršci kolta. No, on mu ovoga puta nije bio potreban. Žena je prišla nečujnim hodom i spustila se na stolicu pored Stadsa.

– Šta ti nedostaje, lepotane? – upitala je melodičnim glasom, a mladić koji je bio okrenut na drugu stranu gotovo je poskočio od iznenađenja.

Rolins je s neodređenim osmehom posmatrao neznanku, dok se mladi Dirhart ljutito okrenuo, spreman da izgrdi onoga ko je tako iznenada uznemirio. Ali, odmah je zaboravio na sve i razrogačenim očima zaprepasčeno posmatrao lice pred sobom.

Kakva je to bila lepotica!

Sve što je do sada video u životu nije moglo da se poredi sa mladom ženom koja je sedela tik uz njega i milovala mu šaku. Imala je krupne plave oči, pogled koji je mutio razum, rumena čulna usta i mekanu, baršunastu kožu. Lice joj je bilo uokvireno bujnom kosom, a duboki izrez na haljini od tamne svile otkrivao joj je glatka ramena i deo bujnih grudi na kojim se zaustavio mladićev pogled.

Mada je pokušao nešto da kaže, suve usne se nikako nisu micale. Bio je zaista šokiran, jer je pojava ove lepotice delovala na njega kao udar groma. Nije bio svestan ni njenog dodira, sve dok ga miris nekog zaludujućeg parfema nije vratio u stvarnost.

– Neka me... – procedio je, ali više nije znao šta bi mogao da kaže.

Odjednom se osetio tako sićušan, potpuno nesposoban da se njenoj zavidljujućoj lepoti suprotstavi svojom arogantnošću.

Sve u svemu, Lajf Denison je povukao mudar potez: prisustvo ove lepotice za tren je "prizemljilo" obesnog mladića.

Pošto Stads Dirhart još nije bio sposoban za priču, ona se okrete prema Rolinsu.

– Kako si, Majk?

– Nije loše, medena – odvratio je on ljubazno. – Zar nije Omaha veća od Linkolna, lepotice?

– Jeste, ali je ovde dolar mnogo krupniji nego tamo.

Mladić s mržnjom pogleda svog revolveraša.

– Po... poznajete se?

– Stari smo prijatelji – odvrati devojka sklonivši loknu sa čela. Inače, imala je predivnu crnu kosu začesljaju u raskošnu punđu.

– Odakle je znaš? – procedi Stads okrenuvši se prema Rolinsu.

– Iz Omahe – dobaci ovaj mirno.

– Radila je kod "Nort Pleta".

– Radila?

Rolins se pažljivo zagleda u mladićevo zajapureno lice i shvati da mora biti veoma oprezan.

– To je čuvena Kiti Kejs – kazao je mirno. – Kiti je pevačica, plesačica i... ostalo. Možda ćete se vas dvoje bolje upoznati – dodao je, dajući devojci znak koji Stads nije opazio.

– Možda – ponovila je ona mazno.

Mladi Dirhart je odjednom zgrabi za ruku; no, to iskusnu Kiti nije iznenadilo. Vešto se oslobodila njegovog stiska i odvratila uz smešak:

– Polako, dušo... Ovo su prsti umetnice.

– Koliko...? – hrapavim glasom upita Stads.

– Program večeras traje dugo, a posle toga sam prilično umorna.

– Briga me za program! – ljutnuo se. – Otkupiću vas za mesec dana... za dva meseca!

Kiti Kejs se prvi put osmehnula i bila još lepša nego pre.

– Za ceo život! – dobacio je Stads vatreno.

Ona se glasno nasmejala i okrenula prema Rolinsu.

– Imaš neobičnog prijatelja, Majk – kazala je pokušavajući da bude mirna, pošto je mladićevo ponašanje bilo zaista neukusno. Ali, ona se davno pomirila s tim da ponekad mora istrpeti razne gluposti i budalaštine pijanih i obesnih gostiju. Lagano je ustala i pokazala svoju zanosnu siluetu.

Mladićeve oči grozničavo su zasjale i jedva se uzdržao da je ne zgrabi i ne povuče nazad na stolicu.

– Moram da idem – kazala je Kiti “slatko” i lagano se udaljila.

Stads se sa uzdahom sruči u stolicu.

– To je ona, Majk! – kazao je vatreno. – Ona i nijedna druga!

Iako je shvatio šta je mladić hteo da kaže, Rolins odvrati:

– Nisam vas razumeo, mister Stads...

– Hoću je za ženu! – povika mladić pošto se u tom trenutku u prostoriji začula muzika.

Revolveraš je sa čuđenjem posmatrao svog mladog gazdu.

– Nije ona za vas – odvratio je kratko.

– Zašto nije? I otkud znaš? Šta si ti imao sa njom? Nemoj mi reći da si joj grejao postelju jer ću te...

Iskusni Rolins je pozeleo da se nasmeje; no, mladićeve grozničave oči govatile su mu da bude izuzetno oprezan.

– Ma ne... – počeo je da vrda. – Želeo sam da kažem da ona nije za snahu Arčibalda Dirharta.

Stads se lupi pesnicom u grudi.

– Ne ženi se matori, već ja! – povikao je ljutito.

Rolins se nakašlja.

– Kiti Kejs je prošla puno gradova i ljudi, ako razumete šta hoću da kažem?

– Ako je bila loša devojka, ne znači da će biti loša žena!

Ovaj kratko uzdahnu.

– Ako je želite, lako ćemo srediti za noćas, gazda.

– Ne! – zareža Stads. – Ne za noćas! Hoću je samo za sebe i to zauvek!

– Kako vi kažete, mister Dirharte – dobaci revolveraš ironično.

No, mladić to uopšte nije primećivao. Bio je zaslepljen novim poznanstvom i čuvši šumove na podijumu, hitro se okrenuo u tom pravcu.

Odmah zatim zadrhtao je od uzbuđenja kada se zavesa malo razmakla i otkrila divnu figuru Kiti Kejs; devojka je mirno stajala i smešila se, okružena usijanim pogledima prisutnih džentlmena i duvanskim dimom najfinijih cigara.

Klavirista je utišao uvod i okrenuo se prema pevačici; Kiti je izbacila nogu kroz prorez haljine i nasmešila se. To je izazvalo buru uzdaha, ali i pljesak oduševljenja. Kada se sve utišalo, devojka je svima uputila još jedan zanosan osmeh i počela da peva.

Stads Dirhart oseti strahovitu ljubomoru: lepotica je pevala, ali on jedva da joj je čuo glas. Posmatrao je

njenu divnu figuru, uživao u gracioznosti njenih pokreta i ponovo, gotovo sa strahom, kao opčinjen gledao u to prelepo lice na kome su sjale krupne plave oči. Što je više gledao i posmatrao kako se lako kreće i ljupko smeši, sve jače se zaklinjao da će biti njegova!

Rolins je posmatrao kako se mladićevo lice menja, kao postepeno gubi tvrdoću i nadmenost i postaje sasvim blaženo i dobroćudno. Samo je odmahnuo glavom predosećajući nevolje. Jer, koliko se on razumeo u te stvari, mladi gazda je bio zaljubljen!

Bilo je najčudnije što se taj preobražaj desio za svega nekoliko minuta!

I što je još neobičnije, pojava Kiti Kejs imala je začuđujuće umirujuće dejstvo na mladog Stadsa. Ona je prosto zaslepila mladića svojim izgledom i sada je video samo nju.

Nasuprot njemu, Majk Rolins nije mogao da nađe ništa posebno u "medenoj", kako ju je zvao; možda je bio glup i neosetljiv, ali Kiti je za njega bila samo zgodna devojka koja je u ono vreme u Omahi mogla da se dobije za petnaest dolara!

On uzdahnu. Naravno, u međuvremenu je napredovala, jer je imala solo tačku, odličnu garderobu, a po svemu sudeći, i nekog otmenog i bogatog zaštitnika. I pored svega toga, on tu nije video ništa naročito. Zato je pogledao u Ouksa koji je upravo ušao jer je jedno vreme stražario na tremu; pokazao je prema devojci, a zatim mu dao znak da ode do šanka i donese drugu flašu.

Krivotvori revolveraš je zadovoljno klimnuo glavom i brzo se vratio sa bocom i čašama. U međuvremenu, Kiti Kejs je završila pesmu i bila praćena burnim aplauzom i povcima. Onda se sa osmehom na licu nekoliko puta poklonila i nestala iza zavesa.

Stads se podiže sa stolice. Pretpostavljajući šta će se desiti, Rolins hitro pruži ruke. No, više nije mogao da ga zadrži. Jer, mladić se već probijao kroz gužvu i sledećeg trenutka se našao na podijumu. Snažnim pokretom je povukao zavesu i u dva koraka se našao pored Kiti koja je bila okružena obožavaocima.

– Niko da je nije takao! – povikao je preteći.

Devojka se okrenula i mirno ga posmatrala, očigledno ne preterano iznenađena pojavom vatrenog udvarača.

U salunu nastade tajac.

Rolins spusti ruke ispod stola, a Teri Ouks ode na drugu stranu, pored zida.

Stads se lagano ispravi, a lice mu ponovo dobi prirodnu boju.

– Ona je moja! – povikao je još glasnije i pružio ruke prema Kiti.

Međutim, devojke više nije bilo na istom mestu..

Kao da je iščeznula u dimu...

Zbog toga su mladićeve reči izazvale opšti smeh.

I on je za trenutak bio u neverici, zbunjeno se okrećući oko sebe. Lepa pevačica nestala je za tren, a u vazduhu se još uvek osećao miris njenog omamljujućeg parfema.

Strašno ljut, za tren se okrenuo prema ljudima u sali i zapretio koltom.

Ali, ništa nije vredelo.

Izgleda da ga nisu ni shvatili ozbiljno pošto su se neki još uvek glasno smejali, zbijajući šale na njegov račun.

Smeh je zamro tek kada je razjareni Stads izvukao kot i ispalio dva hica u vazduh.

Majk Rolins je primetio kako jedan od gostiju zavlači ruku ispod kaputa; mirno je sačekao da čovek izvuče džepni pištolj i opalio. Već sledećeg trenutka, čovek je jauknuo i ispustio oružje.

– Program je završen! – povikao je Stads. – Kiti Kejs više ne peva u "Linkoln kabareu!"

Rolins je čuo šum vrata sa leve strane i video kod prisutnih izraz olakšanja.

Elton Djuk je ušao u salun sa rukom na koltu.

– Ko je pucao? – zapitao je.

– Ja sam, šerife – odvratio je Rolins.

– Zašto?

– Izvukao je revolver da ustreli mister Stadsa.

Čuvar zakona priđe ranjenom čoveku.

– Je li to tačno, Brete?

– Jeste – odgovorio je ovaj smrknuto. – Ali, reagovao sam tek kada je ova budala stala na stolicu i počela da puca iznad naših glava.! I tvrdio je da Kiti više neće pevati za nas... I nije dao da je bilo ko takne... Zamislite? Bilo bi najbolje da ga uhapsite jer je lud..

– To je već nešto – odvrati šerif klimnuvši glavom. – Šta kažu ostali? Da li je ovo tačno?

Lajf Denison se prisetio reakcije sudije Preskota. Sto mu gromova, taj Stads mora da je "neko", pomisli. Pored toga, nije mu išlo u prilog da se stvar zaoštrava pošto bi sve moglo da se završi zabranom rada. A onda zbogom zarado...

– To je deo programa, šerife – dobacio je mirno. – Ovde se niko neće žaliti, zar ne? Mladi stranac je bio dirnut Kitinom pesmom pa je na ovaj način iskazao raspoloženje....

– Nemoj da vređaš moju inteligenciju, Lajfe – presekao je je šerif. – To su priče za malu decu.

– Nisu, mister Djuk – dobacio je Rolins. – Stads Dirhart je malopre zaprosio Kiti i normalno je da je kao mladoženja lepo raspoložen.

– Čudana način i čudna prošnja... – promrmlja Elton Djuk. – Nisam znao da se ovamo dolazi po naše "dame"...

– Šerife, mi smo došli po devojku i bez nje ne odlazimo – ponovo se umešao Rolins. – Jesmo bili veseli, ali nemate razloga da hapsite mladića. Vidite da ga niko ne optužuje.

– Čak ni devojka?

– Ni ona, garantujem!

Čuvar zakona se ovlaš osmehnu.

– Dobro. Ali... još jedan pucanj i stavljam lisice. Jasno? Samo jedan! Pa vi vodite računa kako da se ponašate.

Lajf Denison je zurio u šerifa. Zar je moguće da se i on povlači kao i sudija? Doduše, sa više čvrstine i

odlučnosti, ali ipak se povlačio pred snagom Dirhartovog imena.

Elton Djuk oseti na sebi podrugljiv mladićev pogled. Ali, drugačije nije mogao. Arčibald Dirhart bi verovatno poludeo od besa kada bi čuo da mu je tamo neki šerif u Linkolnu uhapsio naslednika. Tada bi se umešali advokati, političari, senatori – i Djuk bi mogao da kaže zbogom svojoj karijeri i pristojnoj mesečnoj plati.

Na izlazu ga je sačekao jedan od pomoćnika, Piter Penel:

– Popustili ste? – upitao je.

Iako mu se lice nalazilo u senci, šerif je na njemu mogao nazreti podrugljiv smešak.

– Jesam... za sada...

– Nije trebalo. Pomisliće da se plašite.

On podiže glavu i pogleda ga.

– Možda – odvratio je kratko i uputio se na drugu stranu ulice, pravo prema "Žutoj podvezici".

*

S večeri se naoblačilo i zahladilo. Izgledalo je da su se talasi moćnog Misurija uskovitlali gore na nebu, noseći olujne oblake, pljuskove i munje.

Šerif Elton Djuk se skoro nije ni mićao od "Linkoln kabarea". Pored toga što su ga obuzele crne slutnje, grizla ga je savest što je neprofesionalno postupio. Imao je neki loš predosećaj i zato je hteo da bude na oprezu....

Misli su mu prekinuli odjeci konjskih kopita. Tek tada se prenuo, bacio cigaretu i nervozno je zgazio

čizmom. Piter Penel je bio kraj njega, mada mu je još pre sat vremena naredio da ode kući i odmori se.

Oblaci su sakrili nebo i njih dvojicu učinili gotovo nevidljivim.

U međuvremenu se na ulici ukazao jahač.

– Ko bi to mogao biti? – šapnu Piter Penel radoznalo.

U Linkoln su dolazili ljudi sa svih strana, u različito doba dana i noći. Nekada su to bili kaubojski sa okolnih rančeva, nekada putnici koji su jahali iz Elevado Springsa za Ladvil, a ponekad i osobe koje baš i nisu želele da budu viđene preko dana.

Jahač se lagano približavao i činilo se da su ga magična svetla "Linkoln kabarea" već privukla. Pedesetak metara dalje od šerifa i njegovog pomoćnika, konjanik je zastao na sredini ulice. Činilo se da još uvek nije odlučio na koju će stranu...

I već kada je Elton Djuk pomislio da će konjanik produžiti prema ulaznim vratima "Linkoln kabarea", konjanik naglo zaustavi šarca.

Šerif se trže; nešto neobično u držanju ovog čoveka plenilo mu je pažnju. Bio je uspravan u sedlu, a njegova figura se kao neki spomenik ocrtavala na olovnomračnom nebu. U jednom trenutku je pomislio da to i nije živ čovek, već samo njegova senka, oblik, kontura...

Između čuvara zakona koji je stajao u tami sa svojim pomoćnikom i nevidljivog stranca kao da se uspostavila neka nevidljiva nit.

– Šerife? – dopro je do Djuka zvonki metalni glas.

Ovaj se trgao i izmenjao sa Panelom pogled pun čuđenja; više nije bilo razloga da prećutkuje svoje prisustvo, pa je mirno iskoračio na osvetljeni deo ulice.

– Mene tražite, stranče? – upitao je.
– Kako ste znali da sam šerif?

– Meli blesak na prsima – uzvra-
tio je glas. – Morao sam da stanem
u slučaju da čekate nekoga u zasedi
kako me ne bi zamenili sa tom oso-
bom....

– Vrlo mudro... – primetio je Djuk.
Iz sve snage je pokušao da se napre-
gne i razazna crte, ali jahačevo lice
bilo je samo deo tame ispod šešira
okruglog oboda. Jedino je primetio da
mu je odelo tamno, a košulja blistavo
bela.

– Odakle dolazite?
– Elevado Springs.
– Ostajete u Linkolnu?
– Zavisi.
– Od čega?
– Od kiše. Ako je bude ujutro, osta-
ću dan više.

– Trgovac? Farmer? Ili...

Stranac je za trenutak začutao.

– Ono "ili", šerife.

Djuk nije znao šta kaže. Kroz Lin-
coln su stalno prolazili stranci, a on
nikome nije mogao da zaviri u dušu,
niti bio u mogućnosti da ga odmah
proceni. Sa njima je retko imao pro-
blema, ali tu i tamo našao bi se po
koji... Uostalom, ono što ga je te ve-
čeri držalo napolju bila je napasat
zvana Stads Dirhart i njegova dva
revolveraša.

– Ako hoćete dobru sobu – dobacio
je ljubazno – možete je naći u "Žutoj
podvezici".

– A šta ne valja u "Linkoln kaba-
reu", šerife? – upita jahač spremno.

– Tamo je neki Stads...veoma obe-
san mladić. Čekam da započne gužvu
jer je izgleda samo zbog toga došao.
Bilo bi bolje da se ne nađete u njoj.

– Stads? Nikada nisam čuo za nje-
ga.

– Bolje što niste. I zato vam save-
tujem da okrenete konja na drugu
stranu.

– Obično radim suprotno, šerife.

– To može da vam donese nevolje,
mister!

– Ne mari, navikao sam na njih.

I taman kada je čuvar zakona hteo
da upita stranca za ime, on okrete
konja i krenu prema "Linkoln kaba-
reu".

– Ko je to? – upita Penel.

– Ne znam – promrmlja Djuk. – Ni-
sam mu video lice u tami. Ali, glas...
Tako je čudan i oštar poput noža.

Ovaj glasno uzdahnu.

– Samo nam je nedostajao neko sli-
čan Stadsu.

Elton Djuk nešto ljutito progundā.
Ako su njegove slutnje bile tačne,
ova noć je mogla da se otegne sve do
praskozorja.

Naime, čuvar zakona iz Linkolna
nije ni slutio s kim je izmenjao neko-
liko rečenica. Iako mu nije video lice
niti oružje pod kaputom, iskustvo mu
je govorilo da se ne radi o skitnici niti
o običnom prolazniku.

Te oblačne noći koja je slutila kišu,
praćen potmulom grmljavinom i se-

vanjem munja, u Linkoln je ujahao čovek iz Džordžije.

Njegovo ime bilo je Dok Holidej!

*

Dobro raspoloženje vratilo se u "Linkoln kabare" čim je Kiti Kejs ponovo nastupila. Ovoga puta sišla je sa podijuma i gotovo svakog "častila" nežnim pogledom, osmehom ili pak dodirom ruke.

Gde god je koraknula, pratio ju je zažareni Stadsov pogled.

Kada je na red došla jedna sentimentalna balada, svi u publici pretvorili su se u oko i uho; ona je lagano hodala i osmehivala se, a onda sela na sto za kojim je sedelo petoro pripitih i uvaženih građana Linkolna. Iako je znala da će bar neko od njih spustiti na nju svoju šaku, Kiti im je podelila nežne poglede; svake večeri su tu dolazili zbog nje i trošili dosta novca.

U jednom trenutku mahinalno je pogledala prema vratima koja su se tiho otvorila i ugledala visokog stranca u beloј košulji koji je upravo kročio u "Linkoln kabare".

Kiti Kejs je zastala.

Dok Holidej je brzim pogledom osmotrio prostor ispred sebe ispunjen dimom i muzikom. Sve je bilo puno i praznog mesta bilo je samo na kraju šanka. Zato je pošao tamo.

U tom času počela je nova, mnogo življa i veselija pesma: odmah posle prvih taktova Stads je ljutito primećio da se Kiti njiše i ritmu muzike i korak po korak ide za novim gostom.

Osetio je "zmijski ujed" ljubomore jer ga je pratila sve do šanka neprestano ga posmatrajući.

No, plavooka pevačica se tu nije zaustavila; lagano je prišla šanku i nastavila da pevuši gotovo uz samo strančevo uho. Što je bilo najčudnije, on uopšte nije obratio pažnju na nju. Videlo se da mu pomalo i smeta.

To sigurno nije bio običan gost, zaključila je devojka osetivši strahovitu radoznalost. Jer, čovek koji se ne osvrće na njenu pesmu i na nju samu mora da je stvarno neobičan.

Iako je bila razočarana, nastavila je da peva treperavim glasom.

"Okreni se onda na ovu stranu, ljubav ti moja stoji na dlanu..."

Iako je svima bilo jasno da Kiti poslednje stihove pesme posvećuje strancu u tamnom odelu, on se nije ni okrenuo. Pošto je odsvirao poslednje akorde klavirista je stao.

Salom se razlegao gromoglasan pljesak.

— Ja bih brendi — dobacio je Dok šankeru.

— Dva — dodala je devojka.

Holidej se tek sada okrete tako da je mogla jasnije da ga vidi. No, nije ni stigla malo bolje da ga pogleda; naime, pogled strančevih čelično plavih očiju presekao je kao ledeni mlaz vode. Osetila je neku jezu na ramenima i mahinalno povukla krajeve dekoltea naviše. Bila je zbunjena, ne shvatajući šta se dešava; za trenutak je pomislila da mu ne prija da drugome plaća piće bez naročitog razloga. Priznala je sama sebi da je to bio glup

potez. Iako nije htela da bude nametljiva, jednostavno joj je izletelo.

Sada Stads ljutito ustade. Ta devojka koju je sebi namenio za ženu prevršila je svaku meru! Pa zar joj ne treba odmah staviti do znanja kome ubuduće treba da se pokorava? A onom kicošu sa šešikom širokog oboja i kravatom razbiće nos i izbaciti ga naglavačke u noć!

Kiti Kejs je lagano srknula piće i znatiželjno posmatrala ivicu kockarevog profila. Ne, nikada ga nije videla. Hladnoća kojom je dočekaio prvo joj je delovala izazivački. Naravno, odmah je pokušala da ga slomi ženskim čarima, ali joj ni to nije uspelo. Zato je nevoljno morala da prizna da još nije upoznala sličnog muškarca.

— Lepa pesma — čula ga je kako kaže i njegov jasan, gotovo metalni glas na trenutak je naterao da zadrhti. Osim toga, prilično se iznenadila. Zar je slušao? Njoj je izgledao kao da je gluv i nezainteresovan za sve oko sebe.

— Ne izgledate baš oduševljeni — odvratila je tiho.

Holidej laganim pokretom izvadi cigaru.

— Ima već dovoljno oduševljenja oko nas — dobacio je kratko.

— Očigledno — složila se sa osmehom.

Baš kada je htela još nešto da ga upita, Kiti oseti komešanje iza leđa i hitro se okrete.

Malo dalje iza sebe ugledala je izobličeno Stadsovo lice i šakom pokrila usta. Mladić se gurao prema Holideju dok mu je u očima plamteo divlji

sjaj. Već sledećeg trenutka, on je bez ikakvog upozorenja dohvatio Doka za rame i okrenuo ga prema sebi. Bio je to nenadani pokret tako da se Holideju piće prosulo po kaputu.

— Odmakni se od nje, ti... ti, prokleti pacove! — prasnuo je Stads zaslepljen besom. — A ti? — dodao je okrenuvši se prema Kiti. — Zašto si pevala njemu? Video sam to, ne poriči! Kako si se usudila?

Holidej ga hladno odmeri i odloži čašu na šank.

U salunu prestade svaki žagor.

— Ne bulji u mene! — povikao je Stads nervozno. — Ili možda očekuješ da te okupam u brendiju? Znaj da Stads to može da učini svakome, pa i tebi, uštogljenko!

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

— Da li je on sa vama? — upitao je okrenuvši se prema devojci.

— Ne...

— Sigurni ste?

— Sasvim — rekla je Kiti mnogo jasnije.

Onda se desilo nešto što su drugi kasnije zadivljeno prepričavali; kockareva ruka opisala je munjevit luk i udar njegove šake okrenuo je Stadsovu glavu u polukrug. Zatim ga je ponovo dohvatio sa druge strane.

Uobraženi mladić se u trenu izgubio; u ušima mu je zujalo, noge su mu poklekale, a pred očima su mu se rojili svetlaci.

Tog trenutka se Teri Ouks mašio kolta.

Niko nije video kada je stranac pategao, ali sa njegovog boka je munje-

vito prasnulo. Ouks je osetio da ga je nešto opeklo po ruci, a onda jauknuo od bola. Sav zbunjen je pogledao u svoju šaku i tek tada shvatio da krvari; što se tiče revolvera, on se nalazio nešto dalje na podu.

Ako se malopre u salunu i čuo neki šum, sada je u celoj prostoriji vladala stravična tišina.

Drugi mladićev pratilac, Majk Rolins stajao je kraj stola uspravan, namršten, ali nepomičan.

Za to vreme njihov gazda je polako uspostavio ravnotežu i počeo da dolazi k sebi...

Onda se, valjda, setio svega. Pogledao je u svoje čuvare i konstatovao da ni sa njima nešto nije u redu...

A Kiti Kejs?

Ona je stajala na istom mestu i zadržljivo gledala u Holideja.

Teri Ouks je s grimasom na licu stiskao svoj ranjeni zglobov, dok je Rolins izgleda zatajio. On, koji se ničega nije bojavao, sada je izgledao nekako manji, udaljeniji...

Stads je uzmakao korak nazad, još uvek ne misleći o onome što radi. No, bio je zaslepljen mržnjom i ruka mu je mahinalno krenula ka revolveru.

— Ostavi to! — dobaci Holidej. — Mogao bi da se opečeš!

Ali, uspaljenom mladiću nije pomagalo nikakvo upozorenje. Jedino što je video bila je Kiti Kejs, gotovo priljubljena uz stranca. Ništa više nije moglo da ga odvрати od toga da puca i ubije to hladno bezizražajno lice...

Nadmeni Stads Dirhart nije ni slutio da time izaziva svoju sudbinu!

Bilo mu je neobično što Rolins ne reaguje, ali sada nije imao vremena da ga ispituje. U ušima mu je zujalo i znao je da što pre mora da puca i ukloni čoveka koji je stajao na putu između njega i Kiti.

Što se Rolinsa tiče, on je prvi put u životu oklevao u situaciji u kojoj je trebalo da reaguje. Ali, za to je imao dobar razlog. Naime, revolveraš je prepoznao čoveka iz Džordžije i znao da je strančeva brzina za njega legendarna i nedostižna. Međutim, morao je da izabere; zaštititi Stadsa, a time i svoj položaj ili napustiti mladića u najtežem času?

Bilo mu je jasno da mu Arčibald Dirhart nikada ne bi oprostio kuka-vičluk. Zato se teška srca odlučio za ovo prvo. No, Stads je potegao pre njega.

Već sledećeg sekunda, Holidejeva leva ruka sklonila je telo Kiti Kejs iza sebe dok je desna već izbacila napred niklovanu cev "linkolna". Oblak barutnog dima obavio je legendarnog strelca, a onda su se začula dva munjevitca pucnja.

Pogođen u rame i podlakticu, miljenik kralja stočara iz Frajberija pao je sa užasom u očima.

Ali, Dokov kolt je nastavio da bljuje vatru.

Rolins je uspeo da ispali samo jedan hitac koji je otišao u plafon i zaparao drvo. Obračun nije nastavljen, jer je tišinu zaparao oštar šerifov glas;

— U ime zakona...

Elton Djuk nije imao potrebe da pita šta se desilo pošto je sve video stojeći pored prozora i pritajen u

senci. Nije želeo da interveniše odmah, jer je oholom mladiću bila potrebna kakva – takva lekcija.

No, ovako nešto nije očekivao; hvalisavac je bio na kolenima, njegovi čuvari izbačeni iz stroja, a gosti koji su se posakrivali po ćoškovima, u isto vreme zapanjeni i oduševljeni.

I on sam je bio zatečen.

Kakvu je to magiju u rukama posedovao ovaj elegantni stranac ledenog pogleda?

Sada je ipak morao da se umeša. Zato je ozbiljnog lica osmotrio prisutne i obratio se vlasniku Lajfu Denisonu.

– Imaš li nešto da kažeš, drugar?

– Imam.

– Vrlo dobro. Obično prećutkuješ. Dakle?

Denison pokaza glavom prema Stadsu.

– Napao je ovog gospodina bez razloga, prosuo mu piće na odelo, nazivao ga pogrdnim imenima i pretio. A njegov prijatelj – on pokaza rukom prema Ouksu – odmah je povukao revolver da ga zaštiti. No, gospodin je bio brži i ranio ga. Ostalo znate, šerife.

Elton Djuk izvi obrve.

– A zašto bih znao?

Vlasnik kabarea vragolasto zažmiri.

– Video sam da virite kroz prozor sa trema. Ili mi se samo učinilo?

– Tako znači... – promrmljao je čuvar zakona i obratio se najbližem građaninu. – A šta ti kažeš, Brete?

Čovek zbunjeno zatrepta.

– Mister Denison je rekao kako je bilo. Znate, Kiti je pevala, a ovom momku se nije sviđalo što se ona obraća nekom drugom, a ne njemu. Onda je pobesneo i potegao. Svi su to videli, šerife!

Elton Djuk se okrete i lagano odmeri sve prisutne. Onda mu se pogled zaustavi na Majku Rolinsu; revolveraševo lice je bilo bledo, a niz prste mu se slivao mlaz krvi. Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da uradi, a onda dobacio:

– Ništa od ženidbe, Rolinse! Ujutru napustite grad!

Rolins se lecnu. Oba rešenja bila su podjednako loša; ostati ovde značilo je imati šerifa na vratu, dok je otići podrazumevalo istrpeti gnev bogatog rančera. A još kada bude video da mu je sin ranjen na dva mesta!! Naravno, prvo će kazniti njih dvojicu ili ih, pak, poslati natrag po Holideja.

– Odlazimo sutra, šerife – ipak je prelomio. – Ali sada nam dajte lekara.

– Ne! – zaurlao je Stads i okrenuo se prema devojci. – A ona? Zar je nećemo povesti? Oh, Kiti, zar ne želiš da pođeš sa mnom?

Devojka ga sažaljivo odmeri.

– Ne – odvratila je mirno. – Ja pripadam salunima, pesmi i igri. Ti ćeš biti bogati naslednik, zar ne? To su dva potpuno različita sveta i...

– Ostaviću sve ako treba!

– Ne treba, mališa...

– Ali, ti moraš biti moja! Moraš!

No, devojka se već udaljavala.

Stads je gledao za njom tako čežnjivo da je izgledalo kako će svakog tre-

nutka zaplakati. A onda se okrenuo prema kockaru.

– Ti... ti si je začarao! Da, da, ti si je nagovorio! Da nisi ušao, ona bi sigurno pošla sa mnom... A sada neće, jer je videla tebe! Tebi je i pevala, prokletniče!

– Nemam nameru da se ženim – odvrati Dok mirno. – A ni tebi neće uspeti ako budeš mnogo jurio za njom.

– Ne želim tvoje savete, prokleti kicošu! – uzviknuo je Stads besno. – Sada si jači! Brz si i...Ali, nećeš imaći Arčibaldy Dirhartu! Zapamti to, uobraženi!

– Zapamtiću – odvrati Holidej ledeno. – A sada idi tati po svoju cucu.

Stads je razrogačio oči; da je pogled mogao da ubije, čovek pored njega bio bi na mestu mrtav. No, Dok se mirno okrenuo i uzeo čašu. Sve to je već imao prilike da doživi.

Jer, nije mu bilo prvi put da se suoči sa mržnjom.

*

Fest Bul je bio jedini fotograf u Linkolnu. Imao je svoju radnjicu na kraju Ripabliken četvrti, ali se nije mogao pohvaliti da mu posao cveta.

Naime, ljudi su nerado stajali pred njegovu crnu kutiju i bleštavi magnézijum. Osim toga, fotografije su mu bile tako skupe da su dostizale polovinu vrednosti jednog dobrog sedla.

Ipak, uvek je bilo sujetnih dama i obesne gospode koji su pokatkad naručivali veće portrete ili tražili da ovekoveči neki važan događaj. No, to je bilo retko i uglavnom je tavorio.

Toga jutra nešto ga je probudilo veoma rano; učinilo mu se da neko otvara vrata hodnika koji je delio kuću od radnje. Pažljivo je oslušnuo, pa pošto se šum više nije ponovio, on zaključa da je sanjao i namesti se da odrema još koji sat.

Sa smeškom je pomislio da nijedan lopov na svetu ne bi posegao za foto aparatom. A zašto bi? Niti bi mogao da ga proda, niti da ga upotrebi. Za većinu ljudi to je još bila samo čarobna kutija koja je krila neku tajnu.

A onda se onaj šum opet ponovio; samo, ovoga puta je bio mnogo bliži.

Koliko se sećao, ulazna vrata je dobro zaključao, ali ipak... Spustio je noge na hladan pod i stresao se. Nije voleo hladnoću pa je potražio kaput da se ogrne.

Tek tada je primetio da se brava okreće.

– Ko...

Unutra je istog trena upao visok namršten čovek: imao je zavijenu desnu šaku, kožni kaput crvenkaste boje i crnu košulju.

– Kako ste ušli, do vraga? – promrmlja Bul. – I šta hoćete? – dodao je, tek tada primetivši da mu je revolver uperen u čelo.

– U... će...čemu je stvar? – upitao je, a odmah potom ga je oblio hladan znoj.

Majk Rolins ga odmeri.

– Ti praviš slike? – zapitao je.

– Pravim...

– Za koliko sati možeš da je napraviš?

– Ja... treba mi nekoliko dana...

– Može za jedan?

– Jedan? Oh, ne... to nikako ne može...

Fest Bul oseti hladnu revolversku cev na slepoočnici.

– Čekajte.... Možda bih mogao, ali...

– Ali...?

– O kakvim slikama se radi, mister? Stvarno ne razumem....

– Treba da slikaš jednog čoveka, a da on to ne opazi. Ti vidi kako ćeš to da izvedeš pošto mi je njegova slika hitno potrebna.

– Ali... znajte da je teško slikati neopaženo.

– Ti ćeš uspeti.

Fest Bul glasno uzdahnu.

– Dobro, a ko je taj čovek? Gde se nalazi?

Rolins neodređeno mahnu prema "Linkoln kabareu".

– Tamo spava. No, u toku dana mora da izađe. Ti se namesti ispred ulaza i slikaj ga.

– Biće teško... Možda ću morati da angažujem pomoćnika, a sve to košta... – dobaci Bul bojažljivo. Naime, u poslednje vreme zarađivao je tek toliko da se prehrani i sada mu se učinilo da može da iscedi i nešto više.

– Koliko uzimaš za sliku? – nestrpljivo dobaci Rolins.

– Za običnu veličinu... za vas... Pa, to bi bilo oko deset dolara..

– Daću ti petnaest – odgovorio je Rolins i izmamio Bulu širok osmeh.

– I još deset kada bude gotovo.

– Onda smatrajte da imate sliku sutra ujutru – uzviknu fotograf veselim glasom.

– I samo još nešto... – dodade Rolins tiho. – Nikome ni reči.

– Ne brinite za mene, mister. Samo mi još recite kako izgleda taj čovek?

Revolveraš instinktivno pogleda u zavijenu šaku.

– Lako ćeš ga prepoznati, drugar. Visok je, nosi crno odelo, belu košulju i crvenu kravatu. I nosi kolt sa drškom od slonovače... Lako, zar ne?

– Veoma... – složi se Bul kratko.

– A ti, nikome ni reči – procedi Rolins i baci na krevet tri krupne novčanice. – Inače...

Fest Bul se učtivo pokloni ne skidajući oči sa dolara koji su ležali na jastuku. Čim je ostao sam, zadovoljno je protrljao ruke.

Čovek koga je trebalo da slika sigurno je bio velika zverka.

*

Stads Dirhart nije želeo da miruje u postelji, niti da sluša bilo čije savete. Jedva je čekao da se vrati ocu pretpostavljajući da će njegova osveta biti strašna. S druge strane je osećao i priličnu nelagodnost pošto je slutio šta će otac reći kada čuje da je žena u koju se zaljubio obična salunska dama.

O njoj će mu pričati kasnije. Ili mu možda neće ni reći ko je...? Uostalom, kada je bude doveo i kada je Arčibald vidi, sigurno će biti očaran i neće imati vremena da zapitkuje.

U sobu je ušao Teri i on se prenu iz razmišljanja.

Bilo je vreme za polazak.

Teri Ouks je ćutke pomogao mladom gazdi da se popne na konja, a zatim je i sam uzjahao. Rolins se bez objašnjenja negde zadržao, ali sada nisu mogli o tome da misle.

Nedaleko od njih stajao je šerif Djuk i bez reči ih posmatrao. Na licu mu se moglo pročitati vidno olakšanje pošto je Stads Dirhart bio sasvim drugačiji: tih, ranjen na dva mesta, pretučen i ismejan, osećao je da će mu se sigurnost vratiti tek kada stigne u Frajberi.

Šerif je jahao do kraja glavne ulice i posmatrao dvojicu konjanika koji su odlazili bez okretanja ili bilo kakvog zadržavanja. Tek kada su njihove siluete postale dve tačkice na horizontu, Djuk se okrenuo i pošao nazad.

Iste večeri program u "Linkoln kabareu" završio se ranije nego obično. Posle nekoliko otpevanih pesama, Kiti Kejs se zahvalila publici i zamolila da je malo ostave na miru.

Mada je celo veće presedeo u salunu, Holidej je nije ni pogledao.

Baš nijednom.

Bio je veoma zauzet razmeštanjem karata i pijuckanjem brendija.

A crnokosa lepotica plavih očiju je očekivala njegov poziv! I što je Dok bio hladniji i odbojniji, njena želja da ga upozna sve više se povećavala. Posle nekog vremena nervoza je prešla u ljutnju, a sujeta lepe žene bila je "načeta"...

A taj čovek je potpuno mirno i nezainteresovano gledao u karte. Iako je čuo kako ljudi oko njega šuščaju i prepričavaju sinoćni obračun, te priče ga nisu doticale.

S druge strane, radoznalost ljudi je bila ogromna i svi su se pitali ko je tajanstveni stranac. A njemu je to itekako godilo. Iako je legenda o čuvenom strelcu i izuzetnom revolverašu obišla i ovaj kraj, niko nije mogao da ga prepozna i kaže: to je on, čuveni čovek iz Džordžije!

Začudo, ni šerif Djuk se nije potrudio da sazna strančevo ime. Njemu je bilo najvažnije što ga je neznanac oslobodio Stadsa Dirharta. Jer, ako je na nekoga trebao da se sruči gnev starog Arčibalda, smatrao je da je najbolje da to bude ovaj čovek ledehog pogleda.

Dok je još uvek sedeo za stolom, naizgled zamišljen i zadubljen u pravilno raspoređene karte. No, u tom trenutku uopšte nije bio zaokupljen kartama, već je razmišljao o tome da li ima smisla da uopšte ostaje u Linkolnu. Grad ga uopšte nije privlačio; povrhn toga, svi su prema njemu bili rezervisani i podozrivo ga posmatrali, počev od vlasnika saluna do čoveka sa šerifskom zvezdom.

A to mu uopšte nije prijalo. Zato je naglo ustao i pošao prema svojoj sobi. Nije gledao nikoga, tako da nije mogao ni da primeti Kiti Kejs koja je lagano krenula sa njim.

Naime, devojka je prišla šanku da ostavi čašu i zastala ugledavši podrugljiv Denisonov pogled.

— Ne isplati se, Kiti — dobacio je tiho vlasnik kabarea.

— Zašto to misliš? — upitala je brzo.

— Tako. Taj čovek se nigde ne zadržava i ne pripada nikom. Možda čak ni samom sebi. Zato se ne zavaravaj.

– Gledaj svoja posla! – odbrusila mu je ljutito i požurila kroz salu njišući bokovima. Ljudi su je pozdravljali, zvali, molili da sedne kod njih, a ona se svima osmehivala obećavajući da će se vratiti.

Kada se popela na sprat, stranca više nije bilo. Ali, pošto mu je soba bila odmah do njene, lagano je stala pored vrata i oslušnula.

No, iznutra se nije čuo nikakav šum.

Čekala je još neko vreme, a zatim lagano zakucala na vrata.

Ništa. Nikakav odgovor.

Duboko je udahnula i zakucala ponovo.

Ključ u bravi se okrenuo, ali samo jednom. Odmah zatim na vratima se pojavila vitka prilika čoveka iz Džordžije. Bio je samo u košulji, raskopčan, ali sa obaveznom opasačem na bedru.

– Šta mogu da učinim za vas? – upitao je sa jedva primetnom notom po-drugljivosti.

– Čudno, ali htela sam da pitam šta ja mogu da učinim za vas? – odvratile je Kiti, "ohlađena" njegovim ravnodušnim pogledom. – Nekako naglo ste ustali, pa sam pomislila da vas nešto muči i...

– I vaš profesionalni ponos je bio povređen – dopuni je Dok mirno.

– Niste mogli da dozvolite da neko u vašoj blizini bude neraspoložen?

– dodao je otvarajući vrata.

Uprkos svom velikom iskustvu sa muškarcima, Kiti se osetila nela-godno.

– Pa... možda...možda bi se i tako nešto moglo reći... – promucala je.

– E pa vidite, mlada damo – nastavio je istim tonom i blede se osmehnuo – za mene niko ne može ništa da učini... osim ja sam. U svakom slučaju, zahvalan sam vam zbog brige koju ste pokazali.

Zaćutao je i Kiti je nervozno stisnula šake.

– Pa... kako hoćete... Laku noć!

– Laku noć!

Plavooka lepotica se ćutke okrenula i lagano pošla prema svojoj sobi.

Bila je razočarana i strahovito, neverovatno povređena; nadala se da će je pozvati ili bar duže ostati na vratima i posmatrati je. Ali, on je kratko pozdravio i odmah se zatvorio. To je bio znak da ne želi nikakvo društvo.

Glasno je uzdahnula; nije joj se više vraćalo u salu, u dim i buku. Poželela je malo mira i tišine i ušla u svoju sobu.

Čim je ušla, napipala je na stolu veliku kutiju šibica i kresnula; stara stona lampa sa abažurum u raznobojnim cvetićima bila je pravo osveženje u odnosu na onu ludu zelenu svetlost koju je tvrdoglavi Lajf Denison uporno "gajio" u prizemlju kabarea.

Još jednom uzdahnuvši, Kiti Kejs je otkopčala steznik i pošla rukom prema bretelama. Istog trena je čula šum iza sebe i munjevito se okrenula.

Neko se nalazio u sobi, zaklonjen velikim naslonom luksuzne fotelje. Sada je jasno videla duge noge u čizmama i naslutila o kome se radi.

Majk Rolins je lagano ustao, ali bez osmeha na licu.

Iako se u trenu preplašila. Kiti je uspela da sačuva hladnokrvnost.

– Ne sećam se da sam te pozvala – kazala je.

On klimnu glavom.

– I nisi, medena. Ali, ja sam pozvao samog sebe. Nego... hteo sam da ti kažem da sinoć nisi bila dobra.

– Zar? – upitala je i okrenula se prema ogledalu da se napuderiše. – Misliš, loše sam pevala?

– Znaš na šta mislim, medena. Na mog gazdu.

– Stadsa?

– Da, na njega. Zaljubljen je u tebe, a ti ništa...

– Zvuči ti čudno, zar ne? Ja, koju svako može da kupi, odričem se bogatog, mladog naslednika kralja stočara iz Frajberija... Ali i takve stvari se nekada dogode...

Rolins joj priđe sasvim blizu.

– Poludeo je zbog tebe. A ti si ga namerno izazivala, medena. I to baš sa Holidejem.

Kiti se trže.

– Sa Holidejem? O kome govoriš?

Revolveraš skupi usta, očito neraspoložen za veliku priču.

– Čula si dobro, Holidej!

– Hoćeš da kažeš.... to je bio Dok Holidej? Onaj stranac koji je...

– Koji je ranio Stadsa, Terija i mene. Da, on je.

– Čudno – promrmlja devojka i zamišljeno se spusti u fotelju. – Kao da sam nešto predosećala...

– Možeš predosećati i dalje! – do-baci Rolins grubo. – Ali, počni da se pakuješ!

Devojka se lecnu, osetivši oštrinu i odlučnost u njegovom glasu. Uostalom, odmah joj je bilo jasno da nije došao da joj se udvara. A još manje da se podsećaju zajedničkih dana.

– Da se pakujem? Kuda?

– Za Frajberi!

Nervozno se nasmejala.

– Šališ se? Zašto bih išla tamo?

– Da obraduješ mladog Stadsa. Voli te i lud je za tobom, mada ja u tebi ne vidim ništa vredno toga, medena.

Ona nabra obrve.

– Ti si poludeo, Majk! Ne pada mi na pamet da izigravam seljančicu na ranču! Ja pripadam ovom svetu ovde i ti to dobro znaš!

– Znam da me stari Dirhart odlično plaća i da ću učiniti sve da ga zadovoljim.

– Ostavi me na miru!

– Rekao sam ti da se pakuješ! – kazao je i uhvatio je za ruku. – Polomiću te ako samo pisneš!

– Pusti me, proklet bio! – povikala je devojka i otrgnuvši se, zgrabila masivnu posrebreanu pudrijeru i hitnula je prema Rolinsu.

Istoga časa na vratima se začulo snažno kucanje.

Rolins je podigao glavu, brzo zgrabio devojku u šakom joj zatvorio usta. Revolveraš je očekivao da se kucanje ponovi, ali pošto se to nije desilo, sa olakšanjem je odahnuo. Verovatno je neko od obožavalaca želeo da joj kaže sastanak...

I taman kada je hteo da pusti devojku i naredi joj da se spakuje što pre, sa druge strane vrata se začuo glas:

– Gospođice Kejs?

Oboje su prepoznali Holideja.

Rolins je grčevito razmišljao šta da uradi. Sa druge strane, Džordžijanac je odmah naslutio da je devojka u opasnosti i ispalio metak u bravu.

Čim je prasnulo, Majk Rolins je jurio prema prozoru i iskočio napolje.

Dok je utrčao unutra i jednim pogledom obuhvatio sobu. Lice mu je bilo bledo, ali veoma tvrdo i odlučno.

– Došli ste u pravi čas... – prošaputala je devojka.

– Ko je bio?

– Rolins, jedan od Stadsovih čuvara. Hteo je da me povede... Onaj Stads... sinoć je svi vreme jurio za mnom i tražio da se udam za njega. Kada mu to nije uspelo, poslao je Rolinsa da me dovede. Ne znam šta bih radila da vi niste naišli, mister Holideje.

Džordžijanac vrati kolt u futrolu.

– Znate ko sam?

– Rolins mi je rekao. Slušala sam mnogo o vama, tamo dole u Topeki. Mislim da sam vas tako i zamišljala.

– Pa, zbogom, gospođice Kejs – kazao je Dok i lagano krenuo ka izlazu.

– Za svaki slučaj, poduprite vrata stolicom – dodao je i mirno izašao.

Čim je Dok napustio njenu sobu, Kiti se osetila užasno usamljenom i praznom, a Linkoln joj je odjednom postao nepodnošljiv.

Posle dva dana otputovala je nikome ne rekavši kuda se uputila i šta planira.

Dan kasnije i Dok Holidej je napustio grad i pošao na jug. U džepu je poneo kratko Kitino pismo koje je glasilo:

“Ako vam zatrebam, biću u Kanzas Sitiju”.

*

Iz dilžanse je sišao u Lidvilu, posle dva dana jahanja po neravnim putevima. Nosio je crni šešir, tamno odelo koje mu je stajalo kao saliveno, blistavobelu košulju i kravatu boje vina. Bedra mu je krasio opasač i koltovi marke “linkoln” sa drškama od slonove kosti.

Kada je sišao u Lidvilu, malom i zaštićenom naselju odakle su se račvali putevi za Frajberi i Fols Siti, Holideja su posmatrali kao čudo. Radoznalo su gledali za njim i sklanjali mu se s puta, znatiželjno nagađajući zbog čega je došao.

Možda je u pitanju revolveraš koji je došao po nečiju glavu, ili pak neka otmena skitnica koja uživa da oko sebe izaziva podozrenje i zavist? To pitanje postavio je sebi i Erih Monk, vlasnik saluna “Dijamant”, čim je ugledao elegantnog došljaka hladnih, sivoplavih očiju.

Niko sličan njemu poslednjih godina nije došao u Lidvil.

No, Erih Monk je ipak znao ko je taj došljak. Video ga je jednom u Dalasu i zapamtio njegovo lice zauvek.

Bilo je posle podne i u salunu su se nalazila samo dva gosta; gradska pijandura Džeki Tamblin, dok je drugi bio stranac u pohabanom odelu neo-

bične, riđe brade. I njega je zainteresovao dolazak Doka Holideja, možda čak više od samog Eriha Monka. Zurio je u stranca dok su mu oči zloslutno sjaktile.

Čim je Holidej ušao unutra Monk je šmugnuo za šank. Gomila besposličara nagnula je prema vratima, ali niko nije ušao unutra. Dokoličari su se zadovoljili time da radoznalo posmatraju elegantnog stranca sa opasnim, neobičnim revolverima o pojasu.

– Viski? – upitao je Monk ljubazno.

– Brendi – odvratio je Dok kratko.

– To nemam, ali... imam prvoklasan viski. Odstojao je taman toliko da odlično klizne niz grlo. Hoćete?

Holidej okrznu pogledom riđobradog kraj prozora. Ovaj je odmah okrenuo glavu na drugu stranu, ali nije uspeo da sakrije da ga je do tog trenutka znatiželjno odmeravao.

Dok lagano izvadi džepni sat; samo dva sata delilo ga je od večeri i bilo mu je kasno da nastavi put prema jugu.

– Šta vas je dovelo u naš grad, stranče? – upita Erih Monk ljubazno.

Holidej ga odsutno pogleda; popio je visku gotovo u jednom gutljaju i ponovo na sebi osetio pogled riđobradog.

– Gde mogu da nabavim konja? – upitao je Monka, ignorišući njegovo pitanje koje je sasvim dobro čuo.

– Dole, na kraju ulice. Tamo je Skamelova konjušnica, mister.

Dok klimnu glavom, stavi na šank novčanicu od pet dolara i mirno izađe.

Monk je buljio za njim zajedno sa riđobradim. Pet dolara je shvatao kao plaćanje za sobu, piće i... šta još?

No, ipak je strpao novac u džep i iznenađeno podigao glavu ugledavši riđobradog pred sobom. Kada ga je malo bolje pogledao, obuzeo ga je neprijatan osećaj. Naravno, nije mu promaklo da čovek riđe brade, sitnih očiju i neurednog odela nosi veoma nisko pripasan kolt.

Tek sada se prisetio da je riđi došao još pre nekoliko sati, da je nekoliko puta nervozno izlazio na ulicu i opet ulazio u salun. Pio je nemilice, ali to mu se nije odrazilo na držanje; sitne oči gledale su bistro i podozrivo.

– Ko je to bio? – upitao je dubokim glasom.

Erih Monk slegnu ramenima. On nikome nije davao besplatna obaveštenja, pogotovo ne ovakvom tipu koji je smrdeo na znoj i alkohol.

– Ne znaš? – dobaci riđobradi. – Pa razgovarao si sa njim kao sa prijateljem!

– Vidim ga prvi put u životu!

– Lažeš! – obrecnu se riđi unevši mu se u lice. – Misliš da ne znam ko je?

– To je vaša stvar, mister. Zašto pitate mene?

– Hoću da mi potvrdiš? Da li je dosta dolar?

– Dva – iskezi se Monk i pruži ruku.

Čovek pljunu u šanke, očigledno se savlađujući da ne odalami lešinara. Ipak, uspeo je da ostane miran pošto nije želeo gužvu. Zato je mirno spustio dva novčića u Monkovu šaku.

– Bio je to...

– Dok Holidej? – završi rečenicu riđi, a usta mu se razvukoše u zadovoljan osmeh.

– Tačno – odvratio je Monk iznenađeno nabravši obrve. – Kako ste pogodili?

Ostao je bez odgovora pošto se riđi okrenuo i lagano izašao iz saluna.

Unutra je ostao Tamblin, gradska ispičutura i veteran iz građanskog rata koji nije znao ništa drugo da radi, već je po ceo dan gluvario oko lo. Sada se odao piću i prošnji i predstavljao ruinu od čoveka.

Iznerviran što je ostao sam, Monk ga besno pogleda želeći da ga istera napolje. Ali, Tamblin je zadovoljno hrkao za stolom.

Umesto nekoliko minuta, Dok se u Skamelovoj konjušnici zadržao sve do sumraka. Kada je ušao unutra, zapahnuo ga je miris sena i on se odjednom oseti smirenim i spokojnim. U štalu je došao da kupi konja koji ćemu sutra trebati za put, ali je naišao na atmosferu koja mu je godila i opustio se. Utisku prijatnosti doprineo je i stari konjušar koji ga je dočekao sa izvesnom merom bojažljivog poštovanja.

Sedajući na slamu zapalio je jednu mirišljivu cigaru, dok je drugu ponudio konjušaru dobroćudnog lica. On ju je sa zahvalnošću prihvatio, a onda je pažljivo razgledao sa svih strana; držao ju je veoma pažljivo kao da se boji da će je čvornovitim prstima i nehotice zdrobiti.

Deni Skemel je već prešao sedamdesetu; nosio je sedu kosu zavezanu

u rep, veliki šešir i komotan vojnički šinjel bez širita. Ispod njega je virila ljubičasta potkošulja sa crnim tregerima koju su pridržavali pantalone nešto kraćih nogavica.

Tako obučen, sedeo je prekrštenih nogu preko puta Doka, naslonjen na stub boksa. Pritom je radoznalo odmeravao Holideja koji nije oklevao da sedne na slamu, iako je nosio ode lo od skupocenog štofa.

– Nećete valjda noćiti u ovoj jazbini, mister? – upita stari pripaljujući cigaru.

– Zašto ne bih?

– Za to ima puno razloga – odvratio je jedva primetno slegnuvši ramenima. – No, najvažnije je da ovaj ležaj nikako ne odgovara čoveku vašeg ranga.

– U pravu ste – složi se Holidej mirno. – Uvažavam pravilo da ne treba spavati na zemlji ako čovek ima krevet. Ali, hteo sam nešto drugo...

– A šta to, mister?

– Pa... želeo sam da saznam kakav je ovo grad. Vi ste tako iskusni i verovatno najbolje znate da mi kažete nešto o tome.

Deni sa zadovoljstvom odbi gust dim. Videlo se da mu Holidejeve reči gode.

– Hmm... možda ste u pravu, mister. Nisam glup, mada me mnogi potcenjuju. Dakle, ovo mesto je puno raznih besposličara i smutljivaca koji žive od prolaznika, a bogami i od pljačke. Erih Monk, recimo, naplaćuje dvostruke usluge, berberin ne šiša i ne brije ispod pet dolara, kovač ne zakiva potkovicu ako ne date dva

dolara, a šerif odmah odreže deset ako ste prekršili zakon o redu. Prema tome, bežite odavde što pre...

– Kako je sa stanjem na ulicama?

Skamel odmahnu rukom,

– Šerif uglavnom radi ono što mu se sviđa. Samo... nemojte mi reći da vas čuvari zakona vole?

– Izgleda da o meni znaš mnogo toga?

– Samo nagađam. Mislim da ste profesionalac u kartama. Da li sam se prevario?

Holidej se osmehnu.

– Reci mi još i kako se zovem!

Deni Skamel je lagano odmerio svog sagovornika. Dugo i pažljivo mu je procenjivao lice, odeću, koltove... Zatim se značajno nakašljao.

– Neko sličan vama odavno je bio u ovoj rupi, neki Faro Bojd. Ali, vi ga nadmašujete u nečemu, mada ne mogu tačno da objasnim šta je to. No, smem da tvrdim kako vam nema ravnog na Zapadu.

Džordžijanac ugasi opušak na peti čizme. Spolja je dopirao svež vazduh, a kroz odškrinuta vrata videlo se "parče" neba sa dve usamljene zvezde. Bile su tako jasne i tako sjajne da su izgledale kao dve posrebrene kapi u okamenjenom, modrom moru.

Neko vreme oba čoveka su ćutala, a velika senka uskoro je potpuno prekrila Denija Skamela.

– Ja sam mnogo putovao i dosta čuo – dodade on posle nekog vremena.
– Ovde sam se smirio, niko me ne dira, niti bilo kome moram da polažem račune. A o konjima znam dosta i uživam da radim sa njima. Oh, imam

jednog izvanrednog za vas, mister! Punokrvna životinja, prava indijanska. Slične sam viđao po apačkim logorima i na pašnjacima Komanča.

– Mnogo pamtiš – primeti Dok kratko.

– Samo onoliko koliko mi je potrebno. Recimo, znam da je neko sličan vama ostavljao krvave tragove u Ebi-lejnu, Topeki, Taksonu, Dalasu, Laboku, pa čak i u Vičiti. Tako nešto mi nije promaklo.

– Menja li to nešto u vezi sa mojim konjem? Hoće li biti skuplji?

Skamel se nasmeja.

– Naravno da neće. Za cenu ćemo lako. Samo recite da li vam se sviđa, doktore Holideje?

Ovaj se jedva primetno nasmeja i ustade.

– Doći ću ujutro – rekao je, mahnuo rukom Skamelu koji je još uvek uživao u mirišljivoj cigari i izašao u noć.

Napolju je bio mrak pošto su svetla u Lidvilu bila veoma retka. Najjače je bilo iznad ulaza u "Dijamant". Ostala su bila mutna i nekako drhtava i nalazila se iza prozorskih stakala. Uličnog osvetljenja nije bilo, tako da je po izlasku napolje Dok zaronio u mrak.

Ulica je bila pusta.

Između Skamelove konjušnice i "Dijamanta" nalazio se prostor omeđen zidom; bila je tu jedna polurazrušena daščara sa leve strane i kovačnica sa prostranim tremom sa desne.

Džordžijanac je zastao, izvadio cigaru i kresnuo palidrvce.

Istog trenutka neko je glasno povikao:

– Holideje!

Hitro je bacio cigaru, instinktivno osetivši opasnost. Nije ni dovršio misao kada iz pravca saluna blesnu narandžasti plamen i dva hica mu prozviždaše pored glave.

Bacio se u stranu, vadeći "linkoln" sa desnog boka. Uzvratio je nasumično, jer nije mogao da odredi gde se nalazi tajanstveni napadač. No, odmah potom se oglasio i drugi strelac. Njega je video na krovu, uz sam dimnjak kuće uvučene između zida i napuštene dašcare.

Sva sreća, puščana zrna su i ovaj put prozviždala mimo njega. Ne čekajući više ništa, Dok kleknu i nanišani. Strelac na krovu očigledno nije računao na takvu brzinu; grmljavina "linkoln" kolta prigušila je puščane pucnje, a čovek je poleteo sa krova glasno kriknuvši.

Istovremeno, Holidej je jurnuo prema zidu i pogledao prema salunu; kao da je predosećao da će se sa te strane ponovo javiti onaj drugi.

Nije se prevario. Na uglu kod saluna je ponovo blesnulo, a nepoznati strelac je drsko pokazao celog sebe i obasuo kuršumima zid oko Doka.

On se nije pomerao čekajući da se strelac "ispuca" i ponovo počne da puni magacin revolvera. Onda mu je jedno zrno okrznulo rukav, ne dotaknuvši kožu. Zavladała je tišina i u trenutku se činilo kao da je grad zamro. Naravno, svi su čuli pucnjavu, ali niko nije smeo da izviri napolje i izloži se opasnosti. Tako je bilo i sa

čuvarem zakona; verovatno je čekao da se sve smiri, pa da se tek onda pojavi sa zvezdom na grudima.

Holidej je iskoristio zatišje i šmugnuo preko zida. Uputio se pravo prema kući sa čijeg krova je pucao drugi napadač. Dok se približavao, video je kako se na jednom od prozora navlače zavese i brzo trne svetlost.

Odmah zatim je zastao pošto je nabasao na telo koje je ležalo pored zida od dasaka i kamena. Čovek se uopšte nije micao... Kada se malo sagnuo, Dok je video da ima veliku crvenu mrlju na grudima, veoma blizu srca. Ipak, na šum koraka se malo pokrenuo i pokušao da podigne glavu. No, jednostavno nije imao snage.

Dok je uzeo pušku koja je ležala pored njega i hitnuo je u grmlje. Tek tada je malo bolje osmotrio ranjenika obučenog u izbledelu košulju, izliza ne pantalone i kratku jaknu od kože poderanu na laktovima.

Onda je lagano izvukao kolt i prislonio čoveku na čelo.

– Pričaj – kazao je ledenim glasom i odmah povukao oroz. – Ako ne odgovoriš, odmah ćeš videti kako prska lobanja i...

– Ne.... nemojte... – promucalo je čovek uplašeno.

– Zašto si pucao namene?

– Ja... slučajno sam...

– Ne laži pred smrt!

Ranjenik uplašeno podiže glavu. Dok je primetio da su mu žile na vratu tako nabrekle da je izgledalo kako će svakog časa pući.

– Smrt...? – promućao je drhtavim glasom. – Ali... kako znate? Svemu je kriv onaj riđi...

– Koji riđi?

– Onaj stranac. Dao mi je trideset dolara da pucam na vas. Nisam hteo da vas pogodim, samo da ga zavaravam.... kunem se!

– Dalje!

– Pa... nema dalje. Imao sam nesreću da me odmah pogodite.

– Zašto je taj riđi hteo da me ubije?

– Ne znam. Dao mi je pare... Prvi put sam ga video u životu...časna reč.

– A šta je sa mnom?

– Ne znam ni vas...Ništa ne znam! Oh, hoću li umreti?

– Jednoga dana – odvrati Dok, procenjujući da će se čovek ipak izvući. Naime, zrno je išlo nekako ukoso, udaljujući se od srca. Zato je lagano izvadio maramicu i pažljivo stavio čoveku na ranu.

– Šta to radite? – upitao je ovaj za bezeknuto.

– Drži to i ne pomeraj se. Neko će već doći po tebe.

Čovek je poslušao.

– Ne razumem – prošaputao je. – Pomažete mi a...

Međutim, Holidej nije mogao da ga čuje pošto je već prelazio preko ulice. Koraćao je brzo pretvorivši se u oko i uho. Razmišljao je o trenutnoj situaciji...

Ukoliko je nepoznati odustao, onda je sada vrlo daleko. Ili nije? Šta ako je smišljao način da ga sigurnije dokrajči?

Zato je držao ruke uz telo dok su peševi dugog kaputa lelujali za njim.

Okolo je vladala mukla tišina.

Izgleda da se niko nije usuđivao da mu izađe na oči. Uprkos opasne situacije, Dok se nasmeši.

U ovom prokletom Lidvilu nije bilo hrabrog čoveka! Jer, jedino su kuka vice mogle da nasrnu na čoveka onako mučki i potajno, iz mraka.

A bilo je to ono što je Dok Holidej najviše mrzeo.

S druge strane, nije video razlog zašto bi u jednom ovako zabačenom gradiću neko uopšte pucao na njega. Pa tu ga niko nije poznavao!

Bar tako je on mislio.

Zastao je na ulazu u salun i pažljivo pogledao; gosti su nestali što je bilo krajnje neobično, s obzirom da je salun stanovnicima predstavljao jedino mesto za okupljanje gde su mogli da popričaju i rasonode se..

Čak ni gradska pijanica Tamblin nije dremao za stolom.

Dok širom otvori vrata.

Erih Monk je podigao glavu, ali bez uobičajenog osmeha; izgledao je veoma čudno, unezverenog pogleda koji je nekako bežao u stranu.

Džordžijanac je odmah znao da ga neko, dobro sakriven, čeka u salunu.

Ali, gde bi mogao da bude?

Ispod oka je osmotrio nekoliko mesta pogodnih za skrivanje, grčevito razmišljajući gde bi napadaču bilo najbolje...

– Niste čuli pucnjavu? – upitao je Monka prilazeći.

On se zbuni.

– Ja? Pa... nisam pridavao važnosti, gospodine... A šta se desilo?

– Ništa važno – odvrati Dok nonšalantno. – Donesite mi brendi – dodao je, spustio se najbližu stolicu i ispružio noge.

– Prilično je pusto – primetio je. – Da li je uvek ovako?

– Pa.... uglavnom – promrmljao je Monk.

– Večeras naročito, zar ne?

– Nisam primetio... Gosti dolaze kasnije...

– Poručio sam brendi – opomenuo ga je Dok.

– Nisam čuo...

– Sad ste čuli.

Ali, vlasnik "Dijamanta" kao da nije imao želju da se odrekne svoga mesta iza šanka.

– Popijte sa mnom, ovde! – dobacio je iznenada i brzo natočio dve čaše.

– Ja častim!

– Svoje piće plaćam sam – odvrati Holidej mirno.

Erih Monk počeo da se preznojava; gledao je u napunjene čaše i nije znao šta će sa njima. Onda je naglo uzeo jednu i popio je naiskap.

Dok se pravio da ništa ne primećuje. Izvadio je karte i počeo da ih ređa po stolu. Izgledalo je kao da ga piće više ne interesuje. Naravno, to je bila samo varka. Strpljivi i iskusni Holidej je čekao, znajući da će skriveni ubica u žurbi ipak morati da se oda. Jer, svakog trenutka je je neko mogao da uđe u salun i omete ga.

Erih Monk je još uvek kao prikovan stajao iza šanka.

– Držite li psa u krčmi? – hladno upita Dok.

– Psa? – zaprepasti se ovaj. – Nema psa, mister Holideje.

– Onda mi se učinilo... Kao da je neko lupnuo ispod šanka...

Monk pocrvene.

– Prevarili ste se – zabrzao je zbunjeno.

– Ne volim pse – nastavi Holidej istim tonom. – Obično ih ubijam, a naročito one koji podmuklo napadaju. I tog dole ću izrešetati ako ga ne odvedete.

– Ne, mister! Kažem vam da ovde nema psa!

– Sigurni ste?

– Kunem se, mister! Ispod šanka nema psa...

– Nego ko je tamo?

Monk u trenu zaneme.

Tada je nešto tresnulo, a odmah zatim kao oprugom izbačena, jedna prilika je iskočila iza šanka.

– Proklet da si! – povikao je riđobradi koga je Dok toga popodneva video u salunu. – Umri! – povikao je besno i odmah pripucao.

Holidej se već sekund pre toga izmakao tako da su njegovi hici zadobovali po stolu i produžili put u prozorska stakla.

Čovek iz Džordžije pritisnuo je obarač samo jednom.

Riđi je obe ruke podigao uvis i okrenuo se oko sebe.

Kada je Erih Monk otvorio oči, Holidej je već vratio revolver u futrolu, dok je oko njega lagano lebdeo barutni dim.

– Nebesa... – promućao je i pogledao čoveka riđe kose čije je telo nepomično ležalo nedaleko od njega; lice mu

je bilo okrenuto prema podu, a ispod obraza je izmileo tanak crveni trag.

– Pretio mi je....– počeo je Monk zamuckujući. – Rekao je da će me prvog likvidirati ako ga odam. Znao je da ćete ovamo doći i isterao je nekoliko gostiju na zadnji ulaz. Bio je lud... stvarno...

– Sada je samo mrtav – dobaci Dok mirno.

– Mrtav? A nije platio poslednje piće, bitanga!

– Poznajete ga?

– Ne!

– Čudno.... napala su me sve nepoznata lica. Mora da postoji neki razlog.... – dodao je, sagnuo se i okrenuo rido Bradog na leđa. Šakom ga je opipao po košulji i osetio šum papira; pažljivo je zavukao ruku u džep i odatle izvadio presavijen list hartije. Udaljivši se od radoznalog Monka, razvio je papir i okrenuo ga prema svetlu.

Preletevši pogledom preko papira, iznenađeno je podigao obrvu. Naime, sve je mogao da očekuje, ali ovo...

Bila je to poternica na kojoj je jasnim krupnim slovima pisalo:

“Dok Holidej – traži se živ ili mrtav. Nagrada – 5000 dolara!”

Tekst je bio na vrhu, a u sredini... Sa sredine papira gledalo ga je njegovo sopstveno lice...

Još neosušena štamparska boja razmazala mu se po prstima i ostrim mirisom mu zaparala nozdrve.

Tek onda je primetio rečenicu na dnu koja je glasila:

“Po nagradu doći u Frajberi, kod rančera Arčibalda Dirharta”.

Dirharata? Pet hiljada dolara? Šta se dešava?

Onda se vratio nedelju dana unazad i bolje pogledao sliku; pozadina mu je bila poznata i sada se setio... Kada je izlazio iz “Linkoln kabarea” fotograf je baš slikao nekog kauboja. Nije obraćao pažnju na to, ali sada je shvatio. Pa njega su uhvatili u objektiv! Verovatno se sve odigralo po naredžbini Stadsa ili nekog od njegovih čuvara. Možda Rolinsa? Da, sigurno je to bio on, pošto je ostao u gradu i hteo da otme Kiti Kejs...

Dok glasno uzdahnu: Arčibald Dirhart nije mogao da smisli bolju osvetu za svog povređenog jedinca. Pustio je poternice u promet i sada će ga na nišanu imati svi lovci na uceanjene koji čuju vest. Uostalom, suma od pet hiljada dolara bila je u ovim krajevima pravo bogatstvo.

Dakle, ovde u Lidvilu, lov je već počeo, zakluči Holidej i pažljivo savi papir.

Pogledao je Eriha Monka koji se razočarano uspravio i pljunuo prema mrtvacu.

– Zamislite, nema ni centa kod sebe! – prasnuo je. – Šta je uopšte hteo od vas? Da vas opljačka?

Holidej stavi poternicu u džep.

– Šta ste to našli?– zapita Monk radoznalo.

– Ništa naročito.

Ovaj ga sumnjičavo odmeri.

– Da nije važno, ne biste ga stavili u džep.

Dok uzdahnu; drski i bezobrazni Monk počeo je da ga nervira.

– Prijavićete me šerifu? – upitao je oštro.

– Pa... možda neću ako vi...

– Ako platim?

Monk klimnu glavom; već je video na dlanu bar pet dolara.

– Koliko? – upita Dok.

– Deset dolara, kao za vas...

– A ako ne platim?

– Ovaj... biću primoran da kažem šerifu kako ste pretresli leš i nešto uzeli. Međutim, zar nije bolje da date deset dolara i da sve zaboravimo?

– Imam bolji predlog – dobaci Džordžijanac podrugljivo. – Daću šerifu dvadeset dolara da te zatvori, huljo. Mislim da će pristati pošto ima malu platu.

Monk je buljio u njega s nevericom.

– Dvadeset dolara? – začudio se.

– Ne mislite valjda ozbiljno?

– Zašto da ne? Ubeđen sam da neće odbiti novac.

– Ne, ali... Uostalom, nisam video šta ste uzeli, ništa nisam video. Ko kaže da jesam? To je sve bila šala, mister Holideje. Najobičnija šala!

– Nije šala! – grmnu Dok. – Uzeo sam nešto, ali ti to nećeš reći šerifu!

– Naravno, mister!

– A sada mi daj ključ od sobe.

– Odmah!

Gledao je kako se Dok udaljava i ljutito mrmljao sebi u bradu; ako bi taj kicoš zaista pokušao da potplati šerifa Grisoma da ga zatvori, on bi to učinio i za polovinu sume. Zato je bio ljut na sebe što se preračunao, ali ništa više nije mogao da popravi.

Još nekoliko minuta svuda je vlada-
la tišina, a onda je u salun ušao šerif

Ed Grisom. Monk se ironično nasme-
ja pošto se čuvar zakona pojavio tek
kada je gužva prošla.

– Ko ti je ovaj, Monk? – upita šerif
čim je ušao. – Ti si ga ubio?

Vlasnik saluna zakoluta očima.

– Šerife, Erih Monk nije budala, a ni
revolveraš. Ovaj mrtvac spada u vašu
nadležnost. Nosite ga odavde!

– Pitao sam ko je taj?

– Pojma nemam!

– Kako se onda našao mrtav kraj
tvoga šanka? Nije valjda pao sa ta-
vanice?

Monk uzdahnu i pogleda ljude koji
su se u međuvremenu skupili. Nai-
me, kadgod bi oko sebe imao svedo-
ke, Ed Grisom bi se pravio važan na
tuđ račun. Govorio je o zakonu, ma-
hao rukama, a ponekad izvalio i neku
dosetku.

Iako je bio priglup, mali i debeljuš-
kast, Ed Grisom se služio revolverom
bolje od mnogih. Znao je to i Monk,
pa ga nije previše provocirao.

– Nešto kriješ, Monk? – progundao
je Grisom i nogom okrenuo telo riđi-
bradog; bilo je to lice koje prvi put
vidi u Lidvilu.

Onda je vlasnik saluna rešio da uz-
vрати.

– Stvarno me čudi da nisi ranije do-
trčao, šerife? Ovde je pola sata grme-
lo, a ti se pojavljuješ sada, kada više
ništa ne šuška.

– Dolazim kada je potrebno – doba-
ci Grisom narogušeno. – Ko je ubio
ovog?

– Jedan moj gost.

– Ne vidim ga. Gde je?

– Otišao je u sobu.

Debeljko zbunjeno zatrepta.

– U sobu? Ja ću se pobrinuti da siđe dole, ako treba i sa krevetom! Zašto ga je ubio?

– Otkud znam? Ovaj ga je čekao u zasedi iza šanka i hteo da ga sredi onako mučki, iznenada. Međutim, bio je otkriven. Eto, to je sve.

Ed Grisom ga podsmešljivo odmeri.

– A ti? Gde si ti bio kada je riđi čučao za šankom?

– Bio sam tu. Pretio je da će me ubiti ako ga odam.

– Koliko ti je platio da ćutiš?

– Šerife, to je uvreda! Još mi je ostao dužan!

– Onda mora da si mu pretresao džepove. Koliko para mu je ostalo?

– Nema ni centa, proklet bio.

– Znači, pretresao si ga, ha? To sam i očekivao od tebe! Sada ćeš otići i pozvati onog drugog da siđe.

– To prepuštam tebi, šerife – uzvraća Monk. – Ja ne idem gore ni za živu glavu!

Za to vreme. Salun se lagano punio svetom. Ljudi su sa interesovanjem i radoznalošću komentarisali malopredašnje događaje.

Grisom je bio iznenađen Monkovom odlučnošću.

– Šta to treba da znači? Kako to nećeš?

– Tako... neću. Hajde ti idi po nje, šerife! Ja nikako ne nameravam da mu stajem na žulj!

– Zar je tako opasan? – upita šerif opreznije.

– Opasan? Ne, on nije opasan, već otrovan! Samo kada te pogleda, jasno

ti je da bi bilo najbolje da se uvučeš u mišju rupu! A tek što puca...

– Ne blebeći, Monk! – preseče ga nezadovoljni Grisom kome se nika-ko nije sviđao ovakav opis stranca iz sobe. Pored toga, okolo je bilo previše ljudi da bi se sada mogao povući. Zato je podigao glavu i ljutito ih osmotrio:

– A vi? Šta ste se tu skupili? Hajde, razidite se! – dodao je besno. – I ponosite ovog mrtvaca pogrebniku Linču! Neka se on pobrine za njega!

– Tako je – složi se Monk klimajući glavom. – Samo ga odnesite odavde! Posle plaćam turu za sve – dodao je iscerivši se.

Svi su ga iznenađeno pogledali pošto je vlasnik "Dijamanta" bio poznata tvrdica.

I šerif je bio zaprepašćen ovakvom izjavom.

– Siguran si u to što kažeš? – upita podigavši obrve.

– Naravno! Piće za sve kad ovog iznesete napolje.

– Onda da ga prihvatimo – dobaci neki plavokosi muškarac.

Nekoliko ljudi priđoše i uzeše riđo-bradog za ruke i noge.

Iskoristivši tišinu, Grisom priđe sasvim do šanka.

– A sada ispljuni sve što imaš, Monk. Prvo o onome u sobi; zašto ga se toliko bojiš?

– Ne želim da imam ništa s njim. Platio mi je sobu unapred.

– Koliko ostaje?

– Samo ovu noć.

Šerif se zamišljeno počea po bradi.

– Ipak ću otići gore... A ti misliš da će me pojesti, zar ne? Da se nisi prepao njegovog imena?

– Pa... možda i jesam. Dakle, zaista bi želeo da znaš ko je gore.

– Naravno.

– U redu, reći ću ti. U sobi na spratu je Dok Holidej.

Debeljuškasti Grisom se ukoči u mestu.

– Jesam li te ja dobro čuo?

– Sasvim dobro si čuo, Ede. Gore je Dok Holidej.

– Siguran si u to, Monk? Sasvim siguran?

Vlasnik saluna nestrpljivo odmahnu glavom.

– Nisam pijan, šerife i znam šta govorim. Poznaješ li ga?

– Ne... Samo... samo sam čuo za njega.

– Pa?

Grisom natuknu šešir još dublje na čelo.

– Ništa... Po meni, sve je jasno. U pitanju je samoodbrana.

– Nećeš gore? – dobaci Monk ironično.

– Nikako... A nemoj ni ti, drugar. I sutra ga isprati kao što dolikuje dobrom domaćinu.

Vlasnik saluna je buljio u šerifovo blede lice.

– Šta ti je odjednom, Ede?

– Ništa. Samo me poslušaj, važi? – dodao je i brzo napustio salun neka-ko čudno pognutih ramena.

Po Erihu Monku, on je podvio rep i pbegao. Ništa drugo nego pbegao...

Nekoliko trenutaka je razmišljao o svemu što se desilo za proteklih nekoliko sati i na kraju zaključio da je Ed Grisom bio u pravu.

*

Dvojica jahača zaustavili su umorne konje na raskrsnici, tačno na mestu gde je bio poboden stub sa dva putokaza prema mestima severno i severozapadno od Frajberija. Na jednom je bio natpis Red Blast, dok je drugi označavao pravac za Brikon.

Vetar je sa bregova sišao u dolinu i sa sobom povukao olovnosive oblake. Sada su usamljeni farmerski krovovi izgledali nekako sivi i pocrneli, drveće je promenilo boju u modroplavu, dok se trava povijala prema istoku, terajući iz skloništa usplahirene poljske ptice.

Jahači su rukama pridržavali šešire i nezadovoljno gledali prema nebu. Bila su to dva kauboja po imenu Deni Bravo i Nejl Bini koji su radili su za Arčibalda Dirharta. Na ovoj raskrsnici su trebali da se razdvoje i krenu na različite strane.

Deni Bravo bio je plavokosi momak pegavog lica i prćastog nosa, dok je Nejl Bini bio znatno stariji; ozbiljnog lica, tamnih očiju i crne, sedim vlasima prošarane kose. Ali, obojica su imala ogrtače za kišu, torbe i cebad privezanu za sedla kao i puške u futrolama.

– Kako ćemo se rasporediti? – upita Bravo.

– Meni je svejedno – uzvratio je Bini. – Da mi je da ovo uradim što pre, pa da se vratim.

Plavokosi Bravo lupi šakom po torbi.

– Ostalo mi je oko desetak komada. Okačiću polovinu do Blasta, a polovinu tamo.

– Znači, odlučio si se za Blast?

– Ako nemaš nita protiv – odvрати mladić i vragolasto se nasmeja.

– Imaš razloga, zar ne? – nacerio se Bini. – Ako se dobro sećam, iz Blasta je ona mala kuvarica?

– Dobro se sećaš – odvрати Bravo, svakog časa očekujući da zemlju oroše prve kapi kiše. – Nego, čuo sam da je šerif u Blastu Dirhartov prijatelj?

Bini slegnu ramenima.

– Ako nije, biće. Zašto pitaš?

– Hteo bih brzo da završim s poslom i malo se zadržim sa onom devojkom.

– To je u redu, samo nemoj da zakasniš, momče. Stari Arči čeka izveštaj.

– Vратиću se do večere.

– Gledaj da tako i bude.

Deni Bravo klimnu glavom u znak pozdrava, mamuznu konja i pojaha prema severu.

Bini je gledao za njim sve dok nije iščezao između drumskog žbunja. Onda je glasno uzdahnio i ljutito pogledao u nebo; do Brikona je imao još oko četiri ili pet milja, a nikako mu se nije jahalo po kiši.

Ali, šta je tu je, pomisli, pošto se naredba morala izvršiti. Računao je da će zbog toga biti bolje da prvo

odjaše u naselje, tamo obavi posao, a ostatak uradi vraćajući se natrag.

Zato je podbo konja i jurnuo ravnicom tako snažno da je izgledalo kao da se utrkuje sa nevremenom. I kada je posle nekih sat vremena ujahao u Brikon, sustigle su ga prve kapi. I nehotice se osmehnuo pošto je uspešno preduhitrio nevreme.

Onda je osmotrio krivudav red kuća i nabrao obrve; Brikon je bio bedno mestašce, tek nekoliko redova kuća uz put koji je vodio od Frajberija prema Lidvilu. Samo dve zgrade imale su sprat i izgledale nešto pristojnije; krčma "Mičigen" sa čije se druge strane nalizila mala pošta i zgrada kompanije "Vels Fargo" sa koralom za konje i rezervnom kočijom.

Pošto je na desnoj strani ugledao izgrebana vrata iznad kojih je pisalo "Šerif", Bini se uputi prema nahrenom tremu koji je vapijao za bojom. U nekoliko koraka bio je pred vratima, a onda zastao i snažno zakucao.

Iznutra nije bilo nikakvog odgovora.

Nije želeo da čeka, pa je snažno gurnuo vrata i ušao unutra.

Čovek sa zvezdom dremao je za stolom; tresak vrata ga je probudio, pa se namrštio i nepoverljivo odmerio došljaka.

– Vi ste šerif? – odmah upita Bini.

– Da, ja sam šerif, sudija, sveštenik, zatvorski ključar..... i sve ostalo. Šta želite?

Bini nije mogao da ne primeti njegovu neurednu i izgužvanu odeću, neočešljanu kosu i odsutan pogled vodnjikavih očiju. Bilo je očigledno

da se u Brikonu ništa ne događa čim imaju ovakvog šerifa, pomisli.

No, to nikako nije uticalo na njegov zadatak. Zato je skinuo kožnu torbu sa ramena, položio je na sto i iz nje izvukao otprilike desetak plakata.

– Poslao me Arčibald Dirhart – kazao je.

Čovek se trže.

– Dirhart? – upitao je pomalo uplašeno. – Šta hoće?

– Hoće da ovo okačite na zid kancelarije – odgovori Bini i pokaza mu poternicu sa likom Doka Holideja.

Čuvar zakona je polako sricao slova, ali je posle dva – tri minuta ipak uspeo sve da pročita.

– Ko je ovo štampao? – upitao je.

– On.

– Dirhart? Nije se valjda usudio? Da štampa to na svoju ruku i uceni Doka Holideja?

– A zašto da ne? Kada Arčibald Dirhart nešto odluči, niko ga u tome neće sprečiti! Ama baš niko!

– Što se mene tiče... – promrmlja šerif mnogo pomirljivije – ja ću to da okačim. Ali, skidam odgovornost sa sebe ako bude stajalo samo dva–tri dana.

– Biće dovoljno – isceri se Bini. – Za to vreme vest će se proćuti i privući sve lovce na glave između Misurija i Ripablikenaa.

Šerif se zagleda u nadmenog kauboja.

– Ti ne poznaješ Doka, momče?

– Ne – iskezi se Bini – ali ću ga rado ucmekati za pet hiljadarki.

– Da ga znaš, ne bi tako govorio, veruj mi.

– Voleo bih da ga vidim sa kuglom među očima. Da nije skoro prolazio ovuda?

– Nije – odvrati čuvar zakona neljubazno. – Uostalom, ja nemam nikakve veze sa lovcima na ucene.

– Pa, možda bi i trebalo, s obzirom na platu, ha, ha, ha!

– Gledaj ti svoja posla, momče. A što se tiče poternice..... okačiću je.

– U redu, šerife, to mi je najvažnije – dobacio je Nejl Bini i žurno izašao.

Napolju ga je dočekala prava provala oblaka. Nije bilo izgleda da će skoro prestati, pa on podiže kragu, još jače natuče šešir i jurnu prema salunu "Mičigen" koji se nalazio preko puta. Brzo je prešao ulicu i zastao na tremu kako bi otresao vodu sa šešira i ogrtača. Tu je stajalo nekoliko besposličara koji su se verovatno sklonili od kiše; samo su ga okrznuili pogledom i nastavili svoju priču.

U salunu je bilo samo nekoliko gostiju. Mršav i visok, barmen je poput pajaca iz kutije odjednom izronio iza šanka.

– Oh, izvinite, mister! – zbunio se. – Nešto sam popravljao... Hoćete li viski?

Bini je klimnuo glavom i već sledećeg trenutka čašica mu je bila u ruci. Halapljivo ju je nagnuo, a onda se čudno stresao.

– I ti ovo zoveš viskijem?

Čovek ravnodušno slegnu ramenima.

– Nema boljeg...

– I koliko staje ti đubre?

– Pola dolara.

Bini se zabezeknu. Došlo mu je da uhvati smutljivca za vrat i prisloni mu revolver na čelo. Ali, Dirhart im je izričito naredio da ne prave probleme dok ne razdele sve poternice. Zato je teška srca spustio novac na šank i okrenuo se posmatrajući desetak gostiju koji su uglavnom igrali karte.

– Ima li ovde nekog ko bi želeo da zaradi pet hiljada? – upitao je.

Za trenutak je nastala tišina, a onda su ljudi počeli da žagore među sobom i dižu glave.

– Rekli ste... pet hiljada? – ponovio je barmen.

– Tačno toliko!

– Nemoguće!

– Nema tog posla koji toliko donosi – dobacio je neko.

– Ima... ovaj! – povikao je Bini i razvio poternicu.

Sada su svi mogli jasno da pročitaju šta piše na plakatau; brojka od pet hiljada bila je napisana velikim ciframa koje su bile mnogo jače od imena Doka Holideja.

– Da to nije neki trik? – upitao je suvonjavi momak koji je sa prijateljem igrao poker.

– Ubij ga.... pa ćeš videti – dobacio je neko.

– Lepa suma. Ali, gde da nađemo tog tipa?

Bini se isceri.

– Pa... morate se malo potruditi, gospodo. Ne mislite valjda da ću ga ja doneti na tacni? – dobacio je i pružio plakat šankeru.

– Okači ovo kod tebe – kazao je pružajući mu dolar. – Tu će se lepo vide-

ti, pa ljudi mogu da pročitaju i krenu za njim! A sada onaj tvoj bučkuriš za sve u salunu! I srećan lov!

Posle nekih pola sata oblaci su se razišli i otkrili bakarnocrveni kotur sunca koji se već naslonio na Plave planine.

Nejl Bini je zadovoljno pogledao u nebo jer nikada nije voleo kišu. Zadatak je bio obavljen i on sa smeškom mamuznu konja i krete nazad.

*

Pet hiljada dolara!

Bini se u početku čudio što im gazda nije naredio da oni sami pronađu Holideja. Ali, Arčibald Dirhart im je u nekoliko reči objasnio o čemu se radi naglašavajući kako želi “da se taj čovek peče”.

Da, baš tako je rekao: moraće da se peče!

To je značilo da će biti prinuđen da pazi kuda ide, obilazi gradove, šunja se i strepi na svaki šum. Oko njega će vrveti od lovaca na ucene koji će se sakupiti sa svih strana i napraviti mu pakao od života.

Nejl Bini uzdahnu; četiri čaše viskija pomalo su mu uskovitlale misli, pa je u jednom trenutku pomislio kako bi bilo dobro da su se on i Deni Bravo otisnuli u poteru za tim prokletim Holidejem. Ali, gazdina naređenja su bila drugačija i tu se ništa nije moglo.

Za trenutak je zastao ugledavši pored puta deblo stablo nekog razgranatog drveta; baš zgodno da se tu prikači poternica, zaključio je i

izvadio iz torbe potreban pribor. Završio je za dva-tri minuta i ponovo nastavio put.

No, pre nego što je uzjahao, okrenuo se oko sebe i tek tada shvatio da je sunce zašlo i da su nestale duge izdužene senke. Podigao je kragu skoro do brade pošto je naglo zahladnelo.

Morao je da požuri.

Naime, ostala mu je još jedna poternica koju je mogao da zakuca na zid Molijeve barake, stare brvnare u kojoj je nekada živeo usamljenik Moli Morgan. Jednoga jutra prolaznici su ga našli na pragu i sa sekirom u leđima, a počinilac nikada nije nađen. Moli je odneo tajnu u grob, a baraka je ostala, usamljena i zapuštena. Vreme joj je odnelo krov i naherilo zidove, kiša i sunce su iskrivili daske tako da je, po priči putnika, vetar zimi svirao kroz zidove i činio mesto pomalo ukletim.

Nejl Bini je skrenuo vranca s puta i pošao prema baraci; bilo je to odlično mesto tačno na vrhu brežuljka tako da je poternicu svako morao primetiti. Osim toga, prolaznici su se tu sklanjali ispred nepogoda, banditi se odmarali od potera, a okolinom je kružila priča o Molijevom duhu koji je tuda tumarao u olujnim noćima.

Bini je ostavio vranca da čupne malo trave, a on uzeo poternicu i alat i za nekoliko trenutaka vešto prikucao plakat. Kada je završio, izmakao se nekoliko koraka i prvi put se malo bolje zagledao u sliku Doka Holideja.

Taj čovek se verovatno mnogo zamurio Dirhartu, pomislio je. A bio je sav u crnom i imao tako neobično lice, malo osenčeno obodom šešira, ali dosta jasno. Bela košulja, kravata, dug kaput i opasač načičkan mećima.

Kako bi se osećao kada bi se našao licem u lice sa čovekom za koga je Arčibald Dirhart raspisao nagradu od pet hiljada dolara?

Iznenada se stresao od jeze, ni sam ne znajući zašto.

A nije ni slutio koliko je tome blizu, prokleta blizu!

Zureći u sliku učenjenog, trgao se kada je čuo šum s druge strane i kratko rzanje konja. Pogledao je desno, ali njegov vranac je bio suviše blizu.

Tek tada je shvatio da je to bio neki drugi konj. Zato je lagano okrenuo glavu i pogledao u levu stranu...

Više nije bio sam!

Neko je stajao kraj njega, iznikao kao iz zemlje i udaljen svega dve-tri jarde.

– Sviđa ti se ta slika? – rastreznio ga je nepoznati ledeni glas.

Ukočio se od straha; činilo mu se da nema snage da napravi ni jedan jedini pokret. Zatim je osetio jezu koja mu se lagano kao tuđa, hladna ruka penjala uz kičmu.

To lice...

Okrenuo se prema poternici, a onda pogledao čoveka pred sobom. Učinio je to još jedanput i shvatio...

Ovaj čovek sa slike i jahač bili su jedna te ista ličnost!

Da, tačno... tu nije moglo biti dvoumljenja: isti šešir, crno odelo, kaput sa dugim peševima, bela košulja i opasač...

Dok Holidej!

Pet hiljada dolara bili su pred njim!

Što je bilo najčudnije, on je iznenađeno izgubio svaku volju da ih se domogne. Da je mogao, najradije bi se bacio u sedlo i odjahao glavom bez obzira. Ali, tako nešto bilo je neizvodljivo.

Uzmakao je korak natrag i nehotice spustio ruku prema oružju.

– Lepo si prikucao tu sliku – obratio mu se Džordžijanac. – Kako ti se dopada?

– Ja... ja....nisam znao... – mucao je Bini, ni sam ne znajući koja ga je sila tako paralisala.

– Imaš priliku da zaradiš – čuo je glas koji je rezao poput noža. – Hajde...

Nejl Bini je polako dolazio k sebi.

Možda je u tome bilo istine, pomisli. Možda je mogao da napravi jedan brz, iznenadan potez i tako reši sve probleme?

Napravio je još jedan korak nazad, sve dok leđima nije napipao daščani zid.

Više nije imao kud.

A čovek sa poternice je stajao i čekao.

Nejl Bini krišom pogleda oko sebe; sve je bilo tiho i mirno, uhvaćeno u sumrak kao u tamnu paučinu.

– Ko te je poslao? – čuo je ledeni glas. – Dirhart?

Kauboj se preznojavao; sve je znao, sinu mu kroz glavu...

– Ali, još uvek možeš da biraš – nastavio je glas. – Možeš da odjašeš ili da...pucaš.

Binijeva ruka lagano se zavlačila pod leđa. Trebalo je samo malo da se izvije i pripuca kroz futrolu. Video je kako Holidej uzima cigaru i obema šakama zaklanja plamen da se ne ugasi.

To je bio trenutak!

Nejl Bini je odskočio u stranu, a Holidej munjevito ispustio šibicu. I pre nego što je palidrvce dotaklo tlo, u njegovim rukama se ukazala niklovana cev "linkolna".

U magnovenju, u tom deliću sekunde Bini s užasom konsatatovala da je spor.

Odmah zatim, olovo mu se zarilo u rame i odbacilo ga na zid. Glasno je jeknuo, a ruka mu je odjednom postala topla i teška.

Holidej krenu prema njemu ne spuštajući cev. Nejl Bini sa strahom pomisli da su mu trenuci odbrojani. Obuzelo ga je takvo očajanje da mu je došlo da klekne na kolena i moli za život. Međutim, nije stigao da izusti ni reč, a već su ga sustigla dva nova hica; jedan mu je očešao obraz, a drugi dobro zakačio uho.

Ukočio se osećajući kako ga obliva krv.

– Još uvek imaš šanse da pričaš – dobacio je Dok.

– Hoću... – požurio je da kaže mada su mu se vilice tresle. – Šta... šta hoćete da znate?

– Gde je ovo pravljeno? – upita Džordžijanac pokazavši na poternicu, a onda je strgavši sa zida.

– U...u Frajberiju – promuca Bini. – Rolins je odnekud doneo vašu sliku, a... gazda je dao da se to napravi.

Dok vrati kolt za pojas.

– A zašto?

– Pa ranili ste mu sina, mister!

– Samo zato? – dobaci ovaj podrugljivo. – Sigurno nije znao šta se sve dešavalo tamo u Linkolnu?

– Znao je, ali doktor koji leči Stadsa... ovaj... kazao je da će momak... da će možda ostati bez ruke. Mislim... biće mu ukočena – dodao je preplašeno i začutao. – Šta si ti tamo?

– Ja? Običan kauboj...

– Koliko vas ima na ranču?

– Ima nas... Hej, nećete valjda?

– Čuo si šta pitam?

– Pa... nikada nismo svi na okupu, mada je na ranču uvek bar njih desetak. Ostali obavljaju poslove u sme-nama, a dobar deo je na pašnjacima u Duginoj dolini.

– Desetak? A da li je među njima i Rolins?

– Uvek! On i Teri Ouks.

– Dobro poznaješ ranč?

– Tu sam nekoliko godina...

– A kuću?

– Pomalo... Samo... ne mislite valjda da odete tamo?

– Baš to mislim, čoveče, baš to. Hoćeš li možda da me odvратиš?

Kauboj je otvorenih usta zurio u ovog čudnog čoveka.

– Ali, oni će vas tamo... Ubiće vas! Nećete ni stići do Frajberija, mister! Sav je okićen vašim poternicama!

– Ja i ne mislim u Frajberi, momče.

– Nego?

– Dirhartu lično na noge.

Nejl Bini se zabezeknu; ovaj čovek je poludeo pošto ide pravo i lavlju čeljust!

– On bi to i voleo... Prokletstvo, biće grdno iznenađen!

– Na to i računam, kauboj. A sada ćeš da mi opišeš najlakši put do ranča, odnosno, do same kuće. Ali, pazi, reći ćeš istinu – opomenu ga Holidej – inače ćeš sledeći put otići u pakao!

Sad je Nejl Bini drhtao kao prut.

– Dirhart će me ubiti ako sazna... – promucao je.

– Neće saznati. Uostalom, mogu i bez tebe, momče.

Kauboj zažmiri; sa užasom pomisli da je kraj očekujući hitac. No, ništa se nije dogodilo. Malo je sačekao, a onda ponovo otvorio oči i zaprepastio se.

Dok Holidej više nije stajao pred njim!

Jednom rukom je pritisnuo bolno rame, a drugom protrljao oči.

Kako je moguće da ga nema? Gde je nestao?

A onda ga je ugledao: sedeo je na svom šarcu i držao za uzde i njegovog konja.

– Kuda ćete sa vrancem, mister? – zavapio je ranjeni Bini predosećajući najgore. – Znate da sam ranjen...

– Sam si to tražio – odvрати Dok hladno.

– Ali... kako ću bez konja?

– Poslaće ti Dirhart. A možeš i da prošetaš do ranča. Zemlja je meka, neće te boleti tabani.

Bini potrča za jahačem.

– Stanite, mister! Reći ću vam sve što hoćete...– povikao je očajnički, preplašen mogućnošću da ostane sam i ranjen u ovoj pustoši, daleko od Frajberija i ranča na kome je živio.

Dok se samo za tren zaustavio i preko ramena upitao:

– Kako se zoveš kauboju?

– Bini... Nejl Bini...

– Adios, Bini! – dobacio je nastavljajući da jaše. – Imao si svoju šansu, ali si je prokockao. Sada se snalazi kako znaš i umeš.

Još nekoliko trenutaka kauboj je nepomično stajao i kao da još uvek ne veruje, posmatrao Doka čija se silueta polako gubila u daljini. Onda je, čvrsto držeći rame, požurio prema baraci da nađe svoj odbačeni kolt.

Bilo mu je jasno da Arčibald Dirhartu ne sme na oči. Najbolje će biti da pokuša da se vrati u Brikon, a onda produži prema Linkolnu.

*

Veliki ranč lagano je tonuo u predvečerje okružen šumom, zelenilom i tišinom. Sve je bilo mirno i tiho, kao i uvek u to doba dana; neki kauboji su se posle završene večere spremali za počinak, dok su drugi već uveliko spavali kako bi ustali već u zoru i uputili se na pašnjake.

Arčibald Dirhart se ranije nego obično vratio iz grada; pokušao je da se smiri u nekom salunu, ali nije išlo. Zatim je obišao dve svoje radnje i pregledao stanje, ali tu nije bilo ničeg zanimljivog. Nije mogao da se

smiri niti misli na bilo šta drugo osim na Stadsa i to ga je izjedalo.

I sada se ponovo događalo isto; sedeo je u stolici za ljuljanje, ozbiljan i namrgođen i posmatrao igranje plamenih jezika na velikoj vatri u kaminu. Na ogromnom dugačkom stolu nalazilo se osamnaest zapaljenih sveća, jer je Dirhart voleo da mu prostorije budu potpuno osvetljene.

Soba u kojoj se nalazio bila je velika i prostrana, nameštena skupocenim nameštajem od punog drveta: po zidovima su visili trofeji i primerci raznog oružja i nekoliko fotografija lepe crnokose žene. Preko prozora su bile navučene teške zavese, tako da niko iz dvorišta nije mogao da vidi Arčibalda Dirharta.

Bogati rančer bio je krupan čovek, nekada izuzetno snažan; imao je široka ramena, snažne udove i jak vrat. S godinama se malo ugojio, ali je još uvek bio pojava koja je ljudima ulivala strahopoštovanje. Imao je široko koščato lice, sedu i veoma bujnu kosu i prodorne tamne oči nad kojima je "stražario" par čupavih, lučno izvijenih obrva. Snažne vilice i odlučna četvrtasta brada otkrivale su njegovu nepokolebljivost, odlučnost i postojanost.

Gotovo nikada se nije osmehivao.

Na sebi je imao svilenu košulju i prsluk sa vezom u donjim uglovima. Debeli zlatni lanac virio mu je iz jednog džepa i Arčibald Dirhart se zabavljao njegovim krajem. Igrao se kao dečak i razmišljao o svom životu.

Imao je šezdeset godina i ko zna zašto, oženio se veoma kasno. Kada

se Stads rodio, voljena supruga mu je umrla pa je ostao sam sa detetom, zbunjen i zauvek neutešan. No, sam je odgojio dečaka, neprestano ga obasipajući pažnjom i ljubavlju.

Da li sam negde pogrešio, pitao se. Možda je te ljubavi bilo previše?

Glasno je uzdahnuo i pogledao u fotografiju svoje žene na zidu. Obojici je nedostajala, ali njemu mnogo više nego mladiću koji je nikada nije ni upoznao. Ali, život je tekao dalje i on je po ko zna koji put morao da se pomiri s tim.

No, sudbina ga je darovala u drugim stvarima; rančer je, naime, imao "zlatne ruke" i čega god bi se dotakao, pretvaralo se u novac.

Počeo je sa stokom i to veoma mudro; kada su u Kansasu bile velike suše, rekom je prevezio svoja grla u ugrožene krajeve. Za vreme dugih zima u Dakoti uspeo je da prebaci grla preko visokih snežnih nanosa i opet postigne najbolju cenu. Kasnije je angažovao neke stručnjake sa Istoka koji su se bavili ukrštanjem i uspeo da odgaji izdržljiva i mesna goveda koja su imala izvanrednu prođu.

Pare su stizale sa svih strana, pa je počeo da ulaže i druge poslove; prvo je otvorio salun za zabavu, kockarnicu, zatim nekoliko prodavnica i banku. Ulagači su dolazili sa svih strana, jer im je bogatstvo Arčibalda Dirharta koje se stalno uvećavalo bilo dovoljna garancija za njihove uloge.

No, sin mu je bio sasvim drugačiji, bez obzira na stalna očeva nastojanja da ga učini ravnim sebi. Što je stari

više nastojao da ga očvrsne i učini odgovornim, on se otimao i išao na drugu stranu.

Tako je došlo i do tog puta za Lincoln.

U stvari, iskusni Dirhart je poverovao da će dobra i prava devojka smiriti njegovu žeđ za lakim i raspusnim životom. No, on se vratio sa metkom o ramenu i nekom nesuvislom pričom o salunskoj zabavljačici!

Bila su to dva nova velika udarca za Arčibalda Dirharta. Treći, možda i najteži, došao je kada mu je doktor Šelbi saopštio da će Stads možda ostati bogalj. A to već nije mogao da podnese....

Njegov sin i naslednik, a bogalj!

Da bi opravdao svoju nemarnost pri čuvanju Stadsa, Majk Rolins mu je tada stavio pod nos sliku Doka Holideja i predložio mu da raspiše nagradu za njega...

Učinio je to, ali problemi nisu nestali. Stads se promenio i nije više znao šta sa njim da radi. Ne, nije se više opijao po gradu! Bar da je to radio, pomisli Dirhart, lakše bi sve podneo. Sada se mladić povukao u sebe, odbijao da jede, buljio negde u daljinu i lutao okolo kao mesečar. Čak je i na ruku malo obraćao pažnju. U njemu više nije bilo ni traga osvetničkih želja sa kojima je došao...

Rančer je slutio da njegov sin pati i bio je strašno ljut. Pa zar da mu neka salunska pevačica i dama za zabavu uništi život?!

Čuo je kucanje na vratima i prenuo se iz razmišljanja.

– Ulazi – dobacio je muklo i nastavio da gleda igru titravih plamičaka.

– Ja sam, gazda – javio se Majk Rolins skidajući šešir.

– Svi su došli? – upita Dirhart kratko.

– Nema samo Binija.

– Hm.. verovatno se napio, prokletnik. Ako bude smeo da dođe, otpusti ga.

– U redu.

Nekoliko trenutaka vladala je potpuna tišina.

Rolins se okrete i stavi šešir, spreman da pođe.

– A on? – dobaci rančer tiho.

Revolveraš je znao da se to pitanje odnosi na Stadsa.

– Leži u sobi i gleda u tavanicu.

– On je poludeo! – zaurla Arčibald Dirhart i od jačine njegovog glasa plamičci sveća poviše se na jednu stranu. – Gde je bio danas?

– Jahao je bez cilja.

– Rekao sam ti da ga dvojica stalno prate i da se ne sme udaljavati od ranča bez pratnje. U stvari, nikako ne sme da ostane sam.

Rolins klimnu glavom.

– Ništa ne brinite, to je sređeno.

– A Ouks? Šta je saznao?

– Bio je u Linkolnu i sve pretražio. No, niko ne zna na koju stranu se uputila devojka. Sigurno je da nije tamo i da se više neće vraćati. Jedne večeri je samo spakovala stvari i nestala. Zato...

– Možda nagađaš gde bi mogla da bude?

– Zaista ne znam, gazda. Takve... cure nemaju stalno mesto boravka i

uglavnom se ne vraćaju tamo gde su već bile.

– Prokletnica! – povika rančer i besno opova. – Bila je čak i sa tobom, vidim ti to iz očiju! I baš u takvu da se zaljubi sin Arčibalda Dirharta!

Rolins je ćutao ne želeći da izaziva rančerov bes.

– Ali, vreme će ga već izlečiti... – promrmlja ovaj više za sebe. – Neće mu neka belosvetska... upropastiti život i potrošiti novac! Ne dok sam ja živ! – dodao je i besno odmerio Rolinsa. – Još si tu? – povikao je besno.

Sledećeg trenutka revolveraš bez reči šmugnu napolje.

*

Svitala je zora, a poljem po kome su još uvek plovili ostaci magle, jedan čovek je bezglavo jahao prema ranču.

Prvi stidljivi sunčevi zraci utapali su se u travu koja je isparavala.

Negde se čuo cvrkut ptica koga je remetio topot kopita po vlažnoj zemlji. Jahač je nevešto mlatarao rukama oko sebe i terao konja na još brži galop. Bio je to gologlav, ćelav čovek sa okruglim naočarima na vrh nosa koje je svaki čas pridržavao. Na sebi je imao gradsko odelo, to jest, kaput sa širokim reverima ispod koga se videla košulja sa kravatom i uzane pantalone slične boje.

Bila je to veoma čudna odeća za jutarnje jahanje. Ali, bankar Hop Kanazir čije se lice kupalo u znoju nije imao vremena da razmišlja o tome. Dograbio je prvog konja koji je bio

vezan ispred saluna "Lepa šansa" i poterao ga u trk. Frajberi se još uvek nije probudio... Samo je poneki vredni dućandžija čistio ispred svoje radnje, dok su ulice još dremale i uzgledale puste bez uobičajene vreve.

Kanazir obrisa lice maramicom i sa olakšanjem odahnu; najzad je ugledao obrise ranča i još jače mamuznuo umornu životinju. Krovovi Dirhartove kuće, viši od krošnji drveća, odjednom su kao uglačani bakar buknuili pod purpurnim sjajem sunca. Jahao je tačno prema glavnoj kapiji, ne obazirući se na pozdrave dvojice jahača koji su nešto poslovali kod istočne ograde.

Najzad je ušao u veliko dvorište i jedva izašao na kraj sa pomahnitalim konjem. Naime, bankar nije bio nikakav jahač i "bacao se" u sedlo samo u krajnjoj nuždi.

A ovo je bio baš takav trenutak.

Odjednom se ispred njega isprečio Rolins. Vešto je uhvatio konja za uzdu, a on se toliko uplašio da je krajnjim naporima izbegao pad.

– Gde je Arčibald? – upitao je zadihano.

Revolveraš ga mračno odmeri.

– Gde bi bio nego u postelji?

– Ali, ja znam da ustaje rano i...

– Ovoga puta nije – preseče ga Rolins. – Kasno je legao. A šta vi hoćete? Poznato vam je da ujutru nije dobre volje.

– Ali, ovo je strahovito važno! – zavapio je Kanazir, nekako se skotrljavši s konja. – Molim vas! Radi se o... hoćete li ga pozvati ili da ja odem tamo? – skoro zaplaka debeljko po-

kušavajući da se provuče ispod Rolinsove ruke.

– Šta se ovde dešava? – začuo se ljutit Dirhartov glas.

Obojica se okrenuše i ugledaše rančera koji je stajao na stepenicama obučen u obično kaubojsko odelo. Toga jutra je planirao da obiđe momke u Duginoj dolini, ali čim je ugledao Kanazirovo unezvereno lice, znao je da od toga neće biti ništa.

Bio je apsolutno u pravu pošto mu je bankar pritrčao i pre nego što je uspeo bilo šta da kaže.

– Mister Dirharte! – obratio mu se pomalo plačnim glasom. – Desilo se nešto strašno!

Rančer prvo pomisli na Stadsa; no, odmah je odbacio tu mogućnost, pošto su na mladića pazili i danju i noću.

– Nemoj me umarati crnim slutnjama – procedio je odmahnuvši rukom.

– Nisu crne slutnje, mister. To je... stvarno se dogodilo.

– A šta se to desilo?

– Vaša banka, mister Dirharte! Opljačkana je!

Arčibald Dirharat je nekoliko trenutaka zurio u bankara kao da ga nije dobro razumeo. U stvari, to je značilo da se svim silama trudi da ostane hladnokrvan i da razmišlja. Naime, njegova banka u Frajberiju bila je jedna od boljih; dobro čuvana, uvek sa solidnim kapitalom i sve ove godine bez ijednog incidenta ili problema.

Ovo je bio grom iz vedra neba. Nešto novo i neočekivano....

– Koliko? – upita on kratko.
 – Deset hiljada dolara! – zavapio je Kanazir.
 Bankar preblede.
 – Zar? Da li je nešto ostalo?
 – Oko tri hiljade.
 – Koliko ih je bilo? – upita Dirhart i Majk Rolins naćuli uši.
 – Njih? Mister Dirharte, nije ih bilo mnogo...
 – Trojica?
 – Ne... samo jedan.
 Ovaj se namršti.
 – Jedan? – grmnu ranćer i Kanazir oseti kako mu klecaju kolena. Siroti ćovek nikada nije bio posebno hrabar, ali je bio pravi majstor za bankarske poslove i raćunske knjige.
 – Samo jedan, mister! – ponovio je nešto glasnije. – Ali, veoma opasan!
 – Kada se to desilo?
 – Pa... otvarao sam vrata negde petnaest minuta pre poćetka radnog vremena. Vi znate da ja uvek ranije dolazim...Dakle, taj stranac je iznikao iza mene kao avet i prislonio mi cev u leća.
 – A Heris? – umeša se Rolins. – Gde je bio taj ćova, gospodine?
 – Heris je mislio da dolazim sam, odloćio pušku i protegao se. To je opakom strancu bilo dovoljno da mu stavi orućje pod nos i posle ga lupi drškom po zatiljku. Oh... nije uspeo ni da zucne, jadnik!
 – A posle? – upitao je nestrpljivo Rolins, ćija je ruka već mahinalno krenula prema opasaću.
 Kanazir izvadi maramicu i drhtavom rukom obrisa ćelo.

– Naredio mi je da ispraznim kasu i morao sam da ga poslušam. Srećom, nije pretraćivao poslednju pregradu... I kao za inat, niko da naiće, mister. Ćak ni Brendi Džo koji uvek doće ćim me vidi kako bi iskamćio koji cent za viski.
 – Tako dakle?! – progunća Dirhart s gorćinom.. – Usred dana i usred grada naiće neki tajanstveni stranac, uperi kolt i "pare ovamo!"
 Kanazir prebelede.
 – Uveravam vas, mister Dirharte...
 – Zaveći! – prekide ga ranćer ljutito. – Taj momak nije mogao daleko... Nisi javio šerifu?
 – Odmah sam došao ovamo.
 – Dobro si ućinio – sloći se stari i Kanazir sa olakšanjem odahnu. – Naći ćemo tog prokletnika – dodao je i okrenuo se prema Rolinsu. – Majk, uzmi ćetiri ćoveka i krenite u poteru iz ovih stopa. A kada ga uhvatite...
 Rolins klimnu glavom i brzo se udaćli.
 Tek tada, Dirhart se okreće prema Kanaziru i odmeri ga sa ćudnim, poćdrugljivim izrazom.
 – Neću ja propasti zbog tih deset hiljada dolara, Hope, samo da znaš. Ali, to će se ćuti... A ja ne volim da moja banka bude na lošem glasu, nikako to ne volim. Razumeš?
 Bankar pognu glavu, ne usućujući se da ga pogleda.
 – A sada govori dalje! – naredi on nervozno.
 Ovaj se zabezeknu.
 – Dalje? Pa rekao sam sve što sam imao...

– Budalo! – zagrmio je Dirhart.
– Kako izgleda taj čovek? Samo si tu sitnicu zaboravio da mi kažeš! – dobacio je besno i pogledom odmerio Majka Rolinsa koji je prstom pokazao na četvoricu ljudi kako sedljaju svoje konje.

– Pa... izgledao je čudno... – promuća bankar.

– Kako to da razumem? – prasnu Dirhart koga je očigledno izdalo strpljenje. – Imao je rogove?

– Ne... ne, nikako. Pa.... bio je čudno... elegantan! Crno odelo, bela košulja, gospodsko lice..

Dirhart pogleda Rolinsa koji u momentu zauzda konja i vrati se nazad.

– Kakav kolt je nosio? – upita nestropljivo.

– Čudan... Da, da, cev se nekako neobično sjala.... A i drška je bila bela... kao od slonove kosti.

– On je! – povika Rolins prebledevši.

Dirhart stisnu pesnice.

– Neka me vrag odnese, Rolinse! – povikao je besno. – Kako se samo usudio? Prokleta pseto! Nebesa, imao je hrabrosti da dođe ravno ovamo?! Eh, sada mi više neće izmaći....

Ništa ne shvatajući, Hop Kanazir bojažljivo ustuknu.

– I ti ga nisi prepoznao? – prodera se rančer.

– Ja? Ne... Nikada u životu ga nisam video...

– Izgleda! – besneo je Dirhart.
– Inače bi se ponašao drukčije. Pa za njega sam raspisao ucenu na pet hiljada dolara, čoveče!

– Znači, to je bio...?

– Jeste! To je bio on, Dok Holidej!
Rančer okrenu leđa zbunjenom čoveku i okrete se prema Rolinsu.

– Tražite ga! – naredio je. – I ne vraćajte se bez njega! Povedite još momaka ako treba! Šta kažeš?

Majkl Rolins je oklevao. Trebalo bi da odbije ovu ponudu i pokaže kako je dostojan plate koju je dobijao. S druge strane, znao je čemu se izlaže ako nabasa na Dok Holideja.

– Možda još dvojicu – procedio je.

– Uzmi ih. Odaberi koga koćeš.

Rolins uzdahnu. Setio se šta mu je rekao Dajabler, poluindijanac koji je umeo da čita tragove kao knjigu.

– Pretpostavljam da je krenuo na jug...

– U redu. Samo zapamti da ga hoću živog! A što se tiče nagrade, ona važi i za vas! Hajde!

Rolinsovi pratioci izmenjaše poglede s velikim oduševljenjem. Jer, pet hiljada dolara o kojima su mogli samo da sanjaju, sada više nisu bili tako nedostižni. A ako je verovati Kanaziru, od trenutka pljačke, pa do sada, nije prošlo više od četrdeset minuta.

– U redu, gazda – dobaci Rolins.
– Uzimam još dvojicu i krećemo.

Rančer ga je ispratio pogledom i pozvao Ouksa.

– Gde je Stads? – upitao ga je čim se revolveraš pojavio.

– Sprema se da izjaše.

– Možemo li nekako da ga sprečimo?

Ovaj slegnu ramenima.

– Mister Dirharte, vi znate kakav je ona kada...

— U redu!— prekinu ga ovaj nervozno. — Pođi i ti sa Kiganom i Hofmanom. Ni na trenutak ga ne ispuštajte iz vida! I ni reči o tome da je Holidej bio u gradu, razumete li?

— Naravno, gazda!

— Hm... možda je bolje da ode... — promrmlja Dirhart zamišljeno. — Jer ako ostane ovde i sazna, mogao bi učiniti neku glupost...

Ouks se bez reči udalji prema štali.

Dirhart skide šešir i prođe prstima kroz svoju bujnu sedu kosu. Sada je bio zaokupljen pojavom Doka Holideja, tako da nije ni razmišljao o ukradenom novcu.

— Vрати se u grad, Hope — dobacio je uplašenom čoveku koji je stajao pred njim očekujući sve najgore. — Nisi valjda ostavio banku otvorenu?

— Ja... zaključao sam je kada sam pošao, mister Dirharte.

— Dobro. Vрати se, a ja ću kasnije svratiti.

— Svakako, kako da ne... — mrmljao je bankar zbunjeno, srećan što je ovako dobro prošao.

Za to vreme Dirhart je iz futrole izvadio svoj kolt i pažljivo okrenuo doboš.

*

Čovek iz Džordžije je stajao na uzvišici i, zaklonjen granjem drveća i žbunovima tamariske, posmatrao sedmoricu jahača koji su grabili u pravcu Frajberija.

Napred je jahao čovek odeven kao Indijanac; imao je bluzu od jelenske kože, šešir sa perom i dve duge ple-

tenice. Pored njega je jahao Rolins, a ostali su se držali na udaljenosti od nekoliko koraka.

Grupa je hitala u grad i dalje, Holidejevim tragom.

A čovek iz Džordžije je išao tamo gde mu se nisu nadali: prema ranču!

U njegovim torbama nalazilo se deset hiljada dolara. Bio je to prvi izazov za nadmenog Arčibalda Dirharta.

Ali, ne i poslednji.

Posle nekog vremena, grupa jahača se izgubila u ravnici i njihove siluete postale su samo crne titrave tačkice koje je ubrzo prekrila trava koja se povijala na povetarcu.

Dok je izašao iz svog zaklona name-ravajući da u luku obiđe ranč i dobro ga prouči. Nije imao nameru da ostavi Dirharta da predahne sledeći svoj plan koji je po svaku cenu želeo da ostvari.

Lagano je zašao u isušeno korito rečice i uputio se njenom obalom, načičkanom trskom i sasušenim rečnim granjem. Iako je izgledalo da dremucka u sedlu, Dok je zapažao sve; njihane trave, let ptica, beg guštera pod kamen, ali i jahača koji je u daljini podsećao na kap mastila.

Zatim je kap nestala, ali se posle nekoliko trenutaka ponovo pojavila i uobličila, postajući sve bliža i određenija. Zato je posle nekih pedesetak metara poterao konja na obalu, a odatle prema ivici šume.

Činilo se da okolina ranča vrvi od jahača.

Da li ga je Arčibald Dirhart prozreo, upitao se. Šta ako je nekoliko ljudi

poslao prema gradu samo da bi ga namamio u klopku?

Uostalom, sada to i nije bilo važno. Uskoro će videti o čemu se radi.

Sjahao je bez žurbe i sklonio konja u gustiš. Zatim je stao uz jedno debelo stablo i spustio ruku na dršku kolta. Njegovo tamno odelo potpuno se utopilo u senku šume tako da je bio nevidljiv.

Jahač je išao pravo prema njemu. Sada je mogao da ga vidi mnogo bolje; odmah je prepoznao mlađanog Stadsa, naslednika bogatog i moćnog Arčibalda Dirharta.

Mladić je jahao polako i držeći uzde u levoj ruci, dok mu je desna nekako čudno visila niz telo, beživotna i kruta. Taj doktor iz Frajberija mora da je bio prava budala ili pak pijanica; naime, Stads je imao metak u rame, a on ga nije video ili nije smeo da ga izvadi.

Mladić je jahao istim tempom, ali se neprestano osvrtao. Po svemu sudeći, znao je da ga neko prati.

Dok uzdahnu i još dublje se uvuče u senku.

Stads naglo skrenu ulevo; činilo se da želi da izbegne svoje pratioce, a da mu to baš ne polazi za rukom.

Ugledavši ga izbliza, Holidej se začudi. Izgledao je mnogo mršaviji, smrknutiji i bleđi; ni traga od one ohole nametljivosti i podsmeha koji mu je stalno lebdeo na usnama.

Dok je mirno sačekao da se približe i ostali; prepoznao je Ouksa koji je jahao između Kigana i Hofmana, pogleda uprtog u Stadsova leđa. Sva trojica delovala su nekako neprijat-

no, namršteni i grubih crta lica, dok je lepuškasti Kigan bio čupav, zarastao u kosu i bradu.

Zaustavili su se nedaleko od šume, leđima okrenuti Holideju. Pre toga, stotinak jardi ispred njih, zaustavio se Stads Dirhart.

– Šta je sada naumio? – procedi Teri Ouks mrzovoljno. – Pitam se da li je sa njegovom glavom sve u redu...

– Nemoj da te gazda čuje – opomenu ga Kigan.

Ouks uzdahnu.

– Majk kaže da je zaljubljen u jednu... "damu" iz Linkolna. Lepa je kao lutka, ali preskupa za mene.

– Pitao si? – umeša se Hofman.

Pre nego što je Ouks stigao da mu odgovori, Kigan dobaci:

– Mladi gazda je ponovo krenuo!

– Prokletstvo.... – progunda Ouks.

– Nadam se da neće poželeti da pođe za Frajberi. U tom slučaju ga moramo vratiti silom.

– Tako je naredio gazda?

– Tako!

– Onda krenimo za njim...

Ali, istog trena ih je, poput noža, presekao nepoznat glas.

– Nikuda vi nećete, momci!

Sva trojica se ukrutiše i rukama instinktivno krenuše ka drškama revolvera.

– Dalje ruke! – povika Dok izlazeći. Odmah zatim jasno se začulo zapijanje obarača.

– I ne okrećite se! – dodao je. – Inače ćete dobiti rupu na potiljku!

Ouksu se ovaj glas učinio poznatim, ali nije mogao da se seti odakle. No, nije imao nameru da ostane ovako

bespomoćan. Tako nešto sebi nije smeo da dopusti.

Jer, Dithart im je dao zadatak koji su morali da izvrše po cenu života. Sada je neko hteo da ih omete i... to nije moglo tako da ostane.

– Ko ste vi? Šta hoćete? – zapitao je preko ramena.

– Sjašite!

– Ne dolazi u obzir! – usprotivi se revolveraš. – Da bismo sjahali, morate ubiti svu trojicu. Ali, tako nešto vam neće uspeti...

Dok je govorio, Ouks je jedva primetno klimnuo Kigenu, što je bio znak da potegne. Ovaj je "preneo poruku" Hofmanu i on dade znak da je razumeo.

– Okolina je puna naših ljudi – ponovo se javio Teri Ouks. – Nećete smeti da pucate...

– A vi?

– Sada sam se setio! – izlete odjednom Ouksu. – Pa to je Dok Holidej!

Prvobitan strah kod sve trojice smenila je pomisao na pet hiljada dolara koji su im bili tu, pred nosom. I ta ogromna, divna brojka zamaglila im je razum.

Sledećeg trenutka sva trojica su se okrenuli; koltovi su im bili u rukama, a prsti na obaračima. Iz okruglih otvora cevi vrebala je smrt.

Čovek iz Džordžije spustio je ruku. Pri naglom zamahu krajevi kaputa su se zalepršali i blistave cevi izbacile su smrtonosni sadržaj delić sekunde pre Dirhartovih plaćenika!

Ouks se zanjihao u sedlu pošto je bio pogođen u šaku i u podlakticu; u padu je sa sobom povukao i Hofmana

kome je metak iz Dokovog pištolja izbio kolt iz šake. Konji su se propeli i njihova kopita preteći su se nadvila nad dvojicom revolveraša.

Ralf Kigan je opalio na brzinu i njegovi hici prohujali su iznad Holideja koji je već klečao. Videći da je promašio, pokušao je da se zakloni iza vrata kobile. No, to mu nije uspelo; uplašena pucnjavom, životinja se visoko propela i zbacila jahača sa sebe. Našavši se na zemlji, Kigan u strahu baci kolt preko klave i podiže ruke u vis.

Holidej mu hitro priđe i raspali ga po glavi drškom kolta; uz kratak jauk, revolveraš pade kraj svojih ranjenih pajtaša.

Mirno kao da se ništa nije dogodilo, Dok vrati kolt u futrolu i potera sva tri konja u galop. Zatim se baci u sedlo i pojuri prema Stadsu.

Teri Ouks je u nemoćnom besu posmatrao kako se njihovih pet hiljada dolara sve više i više udaljavaju.

– Proklestvo! – progundā Hofman besno. – To nije čovek, nego satana!

– Ne brbljaj, nego jaši za njim! – zurla Ouks. – Nisi ranjen!

– A nisam ni lud – odbrusi ovaj spremno. – Pa kada je sredio svu trojicu, mene samog bi mogao da strpa u džep. Ne dolazi u obzir da sam krenem za njim!

– Gazda će nas odrati!

– Bolje on nego Holidej. Kuda li je krenuo?

– Za Stadsom, budalo! Oh, kako sada stvari stoje... biće bolje da se ne vraćamo na ranč! Do vraga, moja

ruka... Pogodio me je na isto mesto, neka je proklet!

Mladi Stads je čuo pucnjavu, ali nije uspeo da razazna o čemu je reč. Zato je zategao uzde i oslušnuo: pucnji su dolazili iz pravca gde su se nalazila trojica jahača, njegove verne senke Ouks, Kigan i Hofman.

Verovatno su naleteli na kradljivce stoke, pomislio je i za trenutak odahnuo. Bar će ga neko vreme ostaviti na miru.

Zato je krenuo dalje, ne obazirući se na ubrzani galop iza sebe. No, topot kopita se veoma brzo približavao i on shvati da ga neko sustiže...

Ocenio je da s radi o jednom jahaču; verovatno Ouks juri za njim da mu ponovo kaže kako je gazda naredio da se njegov sin ne udaljava mnogo od ranča. Zato se okrenuo da mu ljutito odreže i...

Prvi put posle toliko neprospavanih noći i tmurnih dana, mladićeve oči blesnuše.

Ta silueta jahača, odelo, šešir... to lice!

Odmah se setio Linkolna, ponovo pomislio na Kiti i njenu pesmu i... na tog prokletnika Holideja. Onda je povezo pucnjavu sa ovim čovekom i... sve mu je bilo jasno.

Očeve ljude više nije video, a on sam nije bio sposoban za odbranu; naime, desnu ruku nije ni mogao da pomeri pošto bi ga odmah presekao oštar bol od ramena sve do šake. Sa levom, naravno, nije imao nikakve šanse, a oružje je nosio više iz navike.

Sve u svemu, mladi Stads Dirhart je prilično mirno podneo dolazak

čoveka koga je toliko mrzeo. No, ta mržnja se lagano povlačila pred neobjašnjivom čežnjom za Kiti Kejs koga ga je svog obuzela. I zato mu se činilo da je, sa izuzetkom susreta sa devojkom, sve ono što se dogodilo u Linkolnu bila daleka prošlost.

Dok zategnu uzde i njih dvojica se odmeriše.

Stadsov pogled bio je ravnodušan i nekako prazan, mada je u njemu samom ipak ostalo još nešto otpora i osionosti.

– Dakle, došao si – rekao je mirno.
– Ne znam šta te je navelo da to učiniš, ali kada si već u ovim krajevima, mislim da ćeš ovde ostaviti kosti.

Holidej se ćutao.

– Nisi usput video svoje slike?
– upita mladić podrugljivo. – Vetar ih raznosi prerijom, samo da znaš! I umesto da bežiš dalje, ti dolaziš ovamo, čoveče! Prokleta si lud i nepomišljen! Da imaš i trunke razumevanja, shvatio bi da nemaš šansi protiv ljudi moga oca.

Svestan svoje nemoći, Stads je bio "jak" na rečima. Uostalom, svu njegovu drskost i bahatost uništile su misli na Kiti. Sada je iz njega govorio instinkt, a ne prkos.

– Otkopčaj opasač! – naredi Dok hladno.

Mladić se nije ni pomerio.

– Hoćeš mene kao štit? – upita nabravši obrve. – Da ti budem propusnica? Ne vredi. Čak i ako se trenutno probiješ, iz kraja se nećeš izvući.

– Znam da bi to voleo – dobaci Dok mirno. – Ali, verujem da neće biti tako. A sada kreni, momče!

– Kuda?

– To ćeš videti. I ne pokušavaj ništa.

– Zar bi vredelo? – dobaci Stads smrknuto. – Levom nisam u stanju da pogodim ni bizona, a desnom... desnu ne mogu ni da maknem.

– Moći ćeš, ne brini.

Mladić nesvesno pritisnu šakom desno rame. Lice mu se za trenutak zgrčilo, jer je osetio oštar bol.

– Nije mi stalo... – promrmljao je ravnodušno. – Zaista nije...

– Ali meni jeste, momče! – dobaci Holidej oštro. – Tvoj tata se potrudio da ti zagorča život, zar ne? Sada treba da vidi kako na to odgovara Dok Holidej!

Rekavši to, dohvatio je vođice Stadssovog konja i životinja je poslušno krenula za njim.

*

Negde u suton, dobar deo jahača se vratio na ranč. Među njima je bio i Majk Rolins, pokriven prašinom, znojav i neraspoložen.

Arčibald Dirhart je sedeo na prostranoj terasi lagano se ljuljajući u velikoj starinskoj stolici. Bio je zamišljen, turoban i ćutljiv.

Naime, već dva dana njegovi ljudi su jahali od jutra do mraka krstareći miljama oko Frajberija i tražeći bilo kakav trag. No, njegov sin kao da je propao u zemlju. Što je još čudnije, nije bilo ni njegovih pratilaca. Naime, po tragovima se videlo da su živi, ali kuda su se uputili sa mesta sukoba

i zašto su otišli u drugom pravcu, to niko nije znao.

U stvari, poluindijanac Dajablero našao je tragove krvi i ugaženu travu. Iz mnoštva tragova kasnije su se izdvojila dva, ali su se izgubila na rečici Gajah. Nešto dalje na obali, našao je tragove jednog konja sa dvostrukim teretom. Zatim su i ti tragovi nestali u kamenju.

To je bila još jedna zagonetka.

Pored toga, moglo se zaključiti da je čovek koji je jahao bio vrlo vešt. Iza sebe nije ostavio ni slomljenu grančicu, niti pak neku ogrebotinu na kamenu.

Pošto je sve pregledao, Dajablero je nagovestio da su dva čoveka na jednom konju sišla u Frajberi. Međutim, tamo niko nije video Stadsa koga su svi veoma dobro poznavali.

I tu se gubio svaki dalji trag. Arčibald Dirhart bio je očajan, mada je snagom volje potisnuo osećanja u drugi plan i pokušao da sačuva bistru glavu. Sa velikom pažnjom je slušao svako obaveštenje nadajući se da će se jednoga trenutka bar negde ukazati tračak svetlosti.

– Ništa novo? – dobacio je ugledavši smrknuto Rolinsovo lice.

– Slabo – odvratio je ovaj skidajući šešir i hladeći se od vrućine. – Ouks, Kigan i Hofman nastavili su put u suprotnom pravcu od vašeg sina, gazda. Po meni, oni nisu smeli da se vrate ovamo kada su ga izgubili. Znaate, ja mislim da je u pitanju najobičnija otmica. Mislim da bismo mogli da ih pronađemo i...

– Ne! – prekide ga rančer odlučno.
– Hoću da svi moji ljudi budu u potrazi za sinom! Svi!

Rolins klimnu glavom–

– U redu. Još nešto sam hteo da vam kažem; ako je verovati Brendi Džou, mladi gospodin i jedan čovek su viđeni...

– Gde? – povika Dirhart nestrpljivo.

Rolins se promeškolji.

– Džo je notorna pijandura i sigurno je mislio da će dobiti piće za neko obaveštenje...

– Ne odlučuješ ti! – ražestio se rančer. – Šta je rekao?

– Kazao je da ga je video kod Galčove radnje.

– Galč? Ebi Galč – vikao je Dirhart ustavši sa stolice. – Šta je, do đavola, mogao da traži kod pogrebnika? To mi nije logično.

– Zato mu nisam ni poverovao...

– Trebalo je da sve temeljnije ispitam! – prasnu stari izgubivši strpljenje. – Čekaj, čekaj... – dodao je mnogo mirnije. – Kod Galča se može doći s druge strane, preko onog polomljenog mosta... Jesam li u pravu?

– Jeste, ali...

– Znači da niko i nije morao da ih vidi ako su došli odatle; mogao je, ali nije morao. A baš tu se nalazi ona šupa u kojoj Džo provodi hladnije noći. Sada sam siguran da nije lagao... Ali, čemu sve to? Kakvog smisla ima? – zapita se Dirhart stegnuvši ivicu ograde tako jako da su mu prsti pobeleli.

Neko vreme je vladala tišina, a onda rančer pucnu prstima.

– Pa, da, sada mi je jasno! Znaš kako je mogao da se iskrade iz grada, Rolinse? U kolima za sahranu...

– Nemoguće, mister Dirharte...

– Zašto? Mogao je da stavi Stadsa u jedan sanduk, sedne na kočijačko sedište i odjuri, a da se niko ne zapita kuda je otišao i ko je umro! Taj prokletnik ionako nosi crno odelo kao Galč...

– Ali nimalo ne liči na njega. Uostalom, Galč se suviše boji Stadsa i vas...

– A šta ako mu je dao novac? Ili ga primorao...

Rolins nije bio ubeđen, ali nije želeo ni da se prepire sa gazdom.

– U redu! Idem po Galča – rekao je.

– Čekaj da razmislimo kuda bi mogli da odu! Juče je otišao voz za Topeku, ali sigurno nisu mogli da se ukrcaju na stanici... Možda su negde uz put pokušali da ga zaustave.

– Ali....Mislite da bi mladi gospodin to sve mirno podnosio?

– Ni ja to nerazumem, ali jednostavno ne vidim drugu mogućnost. Osim toga, ne zaboravi da Stads nije čvrst kao nekada. Bezvoljan je i slab...

– Šta ja treba da uradim? – upita Rolins zbunjeno.

– Ipak kreni po Galča. Ako ga ne nađeš, подели ljude u grupe. Najveća neka krene duž pruge, a ostali da nastave sa traganjem po gradu i okolini. Možda su se negde sakrili da sačekaju zoru!

– U redu.

– I niko ne sme da spava! Ni da okusi kap pića! Hoću da mi sin bude ovde do zore! I to nepovređen!

- Koliko ljudi da ostavim ovde?
- Samo kuvara.
- A ako se nešto desi...?
- Ništa se neće desiti. Uostalom, ja sam tu.

– Razumem – odvratio je Rolins i žurno se udaljio.

Ali, revolveraš nije sasvim poslušao rančera: bez njegovog znanja ostavio je na ranču trojicu ljudi da stražare, ali tako da ih Dirhart ne primeti.

Uskoro je velika grupa tragača krenula u noć.

Predvodili su ih Dajablero i namršteni Majk Rolins.

Posle toga se sve utišalo.

*

Žuto crvenkasta kugla meseca izronila je iz granja i obasjala ranč Arčibalda Dirharta koji još nikada nije bio tako pust.

Čak je i momcima koji su stražarili bilo hladno oko srca. Rolins ih je ostavio na mestima odakle su imali dobar pregled i naredio da ni za živu glavu ne smeju da napuste svoje mesto niti da zaspe.

Bilo je to lakše reći nego učiniti, pomisli stražar na istočnom delu Kroup Li. Naime, on je posle nekih sat vremena rešio da protegne noge i potraži društvo. Lagano, sa puškom u rukama, pošao je prema drugoj strani na kojoj se nalazio Kep Zahari. Njih dvojica su bili odlični strelci i nije bilo čudo što ih je, zajedno sa Bakom Lejverom, Rolins ostavio da paze na ranč.

Lagano je prošao pored velikog zida, okrenuo se oko sebe nekoliko puta i produžio uz ogradu korala. Iznenada je začuo poznati zvuk zapinjanja oroza i srce mu se sledilo. Zastao je kao ukopan, grčevito stežući kundak.

– Kepe? – procedio je nesigurno. – Da li si to ti?

Iz senke je izronio bradonja u širokim pantalonama i prsluku od prevrnutе kože.

– Zašto se šunjaš ovuda, Li? – upitao je prigušenim glasom. – Znaš li da sam te mogao ubiti?

– Eh... smučilo mi se da budem sam, Zahari. Hoćeš li da zapališ?

– Neću, drugar. Cigareta se može videti sa velike udaljenosti i...

– Do đavola, koga očekuješ? Indijance? Ovde miljama unaokolo nema žive duše. A i naši će se uskoro vratiti, videćeš.

Zahari odmahnu glavom.

– Ne bi rekao da će biti tako. Može se desiti da do zore jurcaju za duhovima, ali šta da radimo. Naše je da ovde ostanemo, to ti je valjda jasno?

– Više bih voleo da sam pošao sa njima.

– Meni je svejedno – odvrati Zahari i poturi mu pod nos pljosnatu flašicu punu viskija.

Miris omiljenog pića razveselio je kauboja.

– Hej, otkuda ti ovo?

– Uvek imam zlatnu rezervu. Nećeš?

– Đavola neću! – dobaci Li i zgrabi bočicu. – Ovo nije cigareta i ne vidi se!

– U redu. Uzmi to potegni, pa ćeš oterati san. A sada bi bilo dobro da se vratiš na svoje mesto, jer gazdi može pasti na pamet da nas obide.

– Ima on važnija posla – dobaci Li veselo, srećan što se zagrejao i okrepio. – Ali, kako ti kažeš, Kepe. Idem, videćemo se kasnije.

Došavši na pola puta, Kroup Li pomisli kako ne bi bilo loše da obide i Lejvera. Ali, pre nego što je doneo bilo kakvu odluku, začuo je tup udarac i jauk.

Zahari, odmah je pomislio i čvrsto stegao pušku. Malo pognut, pojurio je nazad, otkočivši oružje u hodu. Posle nekoliko koraka je zastao i oslušnuo, ali osim blagog šumorenja lišća nije se čuo nikakv šum.

– Kepe! – tiho je pozvao prilazeći.

No, odgovora nije bilo.

Nije valda bio toliko pijan da se spleo i udario glavom o nešto? Oprezno je pošao napred i razgrnuo visoko šiblje iza kojeg se malopre pojavio Zahari. Odmah zatim ugledao je njegovo telo ispruženo na travi kraj korala. U rukama je držao bocu.

Li čičnu i zaključio da je sav viski istekao.

Budala!

Uhvatio ga je za kosu s namerom da ga prodrma, ali je pod prstima osetio nešto lepljivo i mokro. Prineo je šaku očima i ugledao tamne mrlje.

Bio je suguran da je u pitanju krv i sledio se.

Odjednom ga je obuzeo nelagodan osećaj da nije sam. Onda... Da li se granje ponovo zanjihalo ili mu se to samo učinilo? Samo je uzdahnuo,

čvršće stegao pušku i pažljivo pogledao ispred sebe.

Nije primetio senku koja se odjednom odvojila od zida, a već sledećeg trenutka u tami iznad njegove glave blesnula je niklovana cev.

Kroup Li nije stigao ni da jaukne; pre nego što je shvatio šta se događa, njegovo telo se bez glasa zagnjurilo u travu pored drvene ograde, a on je utonuo u mrak.

Pošto je procenio da će obojica još dugo biti bez svesti, čovek iz Džordžije oprezno krenu prema velikim ulaznim vratima. Ali, odmah je shvatio da su iznutra dobro zamandaljena i da u kuću neće moći da uđe normalnim putem.

Posle nekoliko trenutaka se izmakao i osmotrio osvetljeni prozor; slutio je da tamo gore sedi rančer i počeo grčevito da razmišlja kako da stigne do njega. A to je morao da uradi pre nego što se Rolins i njegova rulja vrata.

Tiho je zviznuo i njegov ždrebac je izronio iz senke; lagano ga je priveo uza zid, popeo se na sedlo, a odatle šakama napipao ispupčenja od greda koja su delila prizemlje i prvi sprat.

Sa torbom prebačenom preko ramena i lasom u zubima, na rukama je prešao oko dva metra. Kada je došao ispod tavana grede, ostao je da visi na levoj ruci; desnom je uzeo laso, malo ga odmotao i poslednjim naprom ga bacio uvis. Bila je sva sreća da je iz prve uspeo da se zakači za gredu ispod krova, pa da je odmah mogao da krene, snažno se upirući nogama o zid.

Tako se uspuzao do simsa po kome je mogao nešto komotnije da hoda i stigne sve do Dirhartovog prozora. Zatim se pažljivo nagnuo i provirio unutra; rančer je sedeo u stolici za ljuljanje i prelistavao neki album. Lice mu je bilo sumorno i videlo se da ga more strašne brige.

Holidej se povuče u senku i rukom opipa drveni ram. Na nesreću, prozor je bio zatvoren, što je značilo da bi ga Dirhart čuo bilo šta da pokuša.

A onda mu je pomogla slučajnost; kada je već nameravao da nogom razbije prozor i uleti u prostoriju, rančer se podigao i izašao u hodnik. Vrata od sobe ostavio je otvorena.

Dok brzo izvuče džepni nožić i zavuče oštricu u prorez gde su se spajala oba krila. Sledilo je nekoliko brzih i veštih pokreta i – zakačka se podigla.

Baš tada se Dirhart vratio držeći neku knjigu u rukama.

Holidej je znao da nema vremena za čekanje; snažno je gurnuo krilo prozora, a vetar je podigao zavesu.

Rančer se trgao i zapanjeno posmatrao siluetu Doka Holideja na prozoru. Taj čovek u tamnom u trenu ga je podsetio na utvaru. Ali, Arčibald Dirhart je znao da utvare ne postoje, znao je da je na ovaj čudan način u njegovu sobu uletela opasnost i da se ta opasnost zvala Dok Holidej.

– Kao da sam predosećao – procedio je spuštajući ruke. – Dok vas traže na drugim mestima, vi dolazite u osinje gnezdo. Vrlo mudar potez, mister Holideje.

Dok stavi revolver u futrolu i za tren otvori vrata, pažljivo pogledavši niz hodnik.

– Sam sam – dobacio je Dirhart. – Na ranču smo samo kuvar i ja.

– A ona dvojica dole? Njih izgleda ne računate? A ja jednostavno ne volim iznenađenja, mister.

Rančer se namršti.

– Ne znam o kome govorite – rekao je iskreno i Dok u momentu shvati da stražari nisu njegova ideja.

– Nije ni važno – odmahnuo je rukom sedajući na ivicu stola. – Nego, da mi porazgovaramo o poslu, mister Dirharte.

– Ne sklapam poslovima sa ubicama i kidnaperima – zareža ovaj. – Gde je moj sin?

Holidej lagano pripali cigaru i otpuhnu dim.

– Predlažem da štamplate nove po-
ternice sa slikom vašeg sina, mister. Neka cifra za njegovo pronalaženje bude ista, pet hiljada dolara. Šta kažete?

Dirhartovo lice bilo je crveno, ali su ruke počele neočekivano da mu drhte.

Videlo se da nema više snage i da ga je situacija savladala. Naime, umesto da se ostvari njegova ideja da Holideja gone širom države, ovaj čovek ga je potpuno porazio: prvo mu je opljačkao banku, oteo sina, a sada se mirno ušetao na ranč, šta više, sedi u njegovoj sobi i pregovara...

– Moram priznati da vam se na neki način divim – progovorio je pošto se malo smirio. U stvari, mudrost i iskustvo nalagali su mu da sa ovim

čovekom postupa drugačije nego sa svim ostalim.

Da je to bar ranije shvatio!

– Ja vama ne – odgovori Holidej gledajući ga u oči. – Taj potez sa poternicama je potpuno nezakonit.

– Ja sam ovde zakon.

– Ovde možda, ali ne u Brikonu ili Lidvilu.

– I tamo sam moćan. I ne samo tamo. Moja reč se sluša i dalje, čak u...

– Čuo sam o tome – hladno ga prekinu čovek iz Džordžije. – Ali, nisam došao ovamo da slavim vašu moć. Želim da vaši ljudi ujutro pokupe sve poternice.

– Oni nisu tu.

– Znam. To će uraditi čim se vrate iz besciljnog trčkanja po okolini.

– Šta vam pada na pamet? Tolike sume se niko ne odriče lako!

– A vi sina?

Rančerova ramena se vidno opustiše.

– Gde je on? – povika uzbuđeno. – Prokletniče, upropastili ste ga! Dete će mi ostati bez ruke! Šta hoćete više od njega? Šta?

– Ništa. Ruka se još može spasiti.

– Kako...?

– Sada razgovarajmo o poternicama! Znaete, prava je šteta da mnogi izgube glavu zbog vaše glupe samovolje. Niste toliko svemoćni da potkupite i saveznog šerifa.

– Dobro poznajem sebe.

– Verujem. Ali svoga sina slabo...

– Dovraga! Šta ste mu učinili?

– U dobrim je rukama, ne brinite.

– Šta to znači? Gde ste ga odveli? I gde su ljudi koji su ga čuvali?

Dok se osmehnu.

– Malo smo se sporečkali, pa su se složili da će biti bolje da napuste ovaj nezdravi kraj. Nisam ih zadržavao.

Dirhart podiže obe ruke.

– Interesuje me kako ste uspeali da nestanete bez traga? Da li su tu umešana kola za sahranu Ebija Glača?

Holidej visoko podiže obrvu.

– To ste odlično primetili – rekao je.

– Baš tako.

– Nećete valjda da kažete kako je moj sin bio u nekom od mrtvačkih sanduka?

– Pogodili ste!

– Znači, onesvestili ste ga i onda strpali unutra?

– Nisam. Dobrovoljno je pristao.

– Lažete! – povika Dirhart i i desnom nogom šutnu stolicu. – Stads ne bi pristao na tako nešto! Pre bi vas ubio!

Dok ga mirno odmeri.

– Mislio sam da ste pametniji – dobaci hladno. – I ne treba da vičete, jer me nećete zaplašiti tom vikom.

– Nikada neću uraditi to što želite – odvrati Dirhart mnogo tiše.

– Onda više nećete videti svoga sina.

– Šta?! – zagrcnu se rančer. – Odavde nećete izaći dok mi ne kažete gde je!

– Nemam nameru da vam bilo šta kažem. I ne približavajte se tom zidu na kome visi puška za medvede. Znajete da sa ove razdaljine mogu da pogodim i muvu na suprotnom zidu.

Vas nikako ne bih promašio, čak i kad bih hteo.

Dirhart se ukoči u mestu. Prokletnik, čitao je njegove misli. I nazvao ga budalom i nerazumnim, njega, kome su se svi sklanjali s puta ili saginjali glave u znak poštovanja ili straha! Nikada nisam upoznao ovakvog čoveka, pomisli.

– Ako mi dovedete sina – dobaci posle dužeg ćutanja – razmisliću o svemu.

– Zbogom! – dobaci Holidej i pođe prema vratima.

– Čekajte, prokleti bili! – povika Dirhart zadržavajući ga. – I ako vam obećam, može se desiti da vas slažem, zar ne? I vi mene isto.

– Verovaću vam na reč – odvrati Holidej mirno.

– Zaista? – upita rančer zapanjeno gledajući Doka pravo u oči. – A moj sin?

– Doći će kad god on to bude želeo.

Ovako nešto Arčibald Dirhart zaista nije mogao da razume.

– Kada bude želeo? – ponovio je lagano. – Šta bi to trebalo da znači?

– To što sam rekao, mister Dirharte.

– Ali... nemojte ništa da krijete. Ne zaboravite da nisam samo rančer i vaš neprijatelj, već i običan otac.

– I ja sam čovek, a ne lisica koju čopor vukova goni za pet hiljada dolara – podseti ga Džordžijanac hladno.

Na rančarovom čelu izbiše graške znoja. Laganim korakom se vratio nazad i kao bez daha sručio u fotelju. Nekoliko minuta vladala je tišina koju Holidej nije želeo da prekine.

Naime, znao je da je Dirhartu potrebno vreme da se sabere.

– Shvatam vas – rekao je najzad.

– Dajem vam reč da će sve poternice u toku sutrašnjeg dana biti skinute i pocepane. Ali, ne garantujem za vašu bezbednost pošto su neki već pročitali.

– Oni su moja briga – dobaci Holidej muklo.

– A Stads?

– Otišao je.

– Kuda?

– U Kansas Siti.

– Ali, zašto....

Dirhart je zastao napola rečenice i grčevito razmišljao.

– Vi ste ga tamo uputili?

– Moglo bi se reći.

– U pitanju je ona devojka?

– Da.

Rančer nervozno ustade i počeo da šeta tamo–amo.

– Budala! Zaljubljena budala. Ali, toliko je propatio zbog nje!

– Verovatno ste u pravu. Možda će biti uspešnije kada se sretnu u drugim okolnostima.

Dirhart se trže.

– Da... sve je moguće. Mislite da će biti dobra žena?

– Zašto da ne? Ako se reši na udaju, biće. Takve žene znaju iz osnova da se promene – dodao je Dok pripaljujući cigaru. – Osim toga, rekao sam mu da bude strpljiv, a ne nasrtljiv. I po njemu sam poručio da ću damu stalno podsećati na to kako je gorak salunski život.

Rančerovo lice se ozari.

– Mislite da ima šanse? I da će vas devojka poslušati?

– Sa ženama nikada niste sigurni, mister Dirharte. No, Kiti je lepa devojka i nadam se da će vam se sviđeti.

– A njegova ruka?

– Dao sam mu adresu odličnog hirurga u Kansas Sitiju koji mi je i lični prijatelj.

Rančer ponovo sede u stolicu. Nekoliko trenutaka je posmatrao Doka sa mešavinom divljenja i poštovanja.

– Idem za njim.

– Nemojte odmah. Pustite ga malo iz svoje senke, dajte mu da bude samostalan. Javiće se kada prođe neko vreme...

Dirhart zaroni glavu među šake.

– Verujem u sve što ste rekli, mister Holideje. Voleo bih da se sve ostvari i da moj Stads bude srećan. Čudno....

– dodao je oklevajući. – Prema vama ne osećam nikakvo neprijateljstvo, naprotiv...Sada.. sve mi se nekako obrnulo. Prosto ne znam šta da vam kažem...

– Velike reči nisu potrebne – odvrati Dok. – Nego.. ovo je vaše – dodao je i pružio mu torbu.

Dirhart ga iznenađeno odmeri.

– A šta je to?

– Vaših deset hiljada dolara.

– Oh, na to sam potpuno zaboravio. Uzmite koliko hoćete, mister.

Holidej odmahnu rukom.

– Ne, ništa mi nije potrebno.

Rančer je gledao u njega razrogačenih očiju.

– Pa... pa zašto ste onda opljačkali banku?

– To je bio deo plana da vašu pažnju privučem na drugu stranu i neometano uđem na ranč. Plan je uspeo, ali će sada šerif da me...

– Šerif je moja briga – prekide ga Dirhart odlučno. – Ništa ne brinite, mister Holideje.

– U redu – dobaci Dok i podiže ruku u znak pozdrava.

Otvorio je vrata i – našao se pred puškom Bak Lejvera, trećeg stražara koga nije ni video kada je dolazio na ranč. Naime, pitajući se što mu prijatelji ne odgovaraju na ugovorene znake, Lejver je prošetao i našao ih na zemlji. Shvativši da nešto nije u redu, lagano se došunjao do gazdine sobe i sada držao nepoznatog na nišanu.

– Naš je! – povika kauboj pobedonosno. – To je onaj sa slike! Konačno ga imamo, gazda!

Dirhart se nije ni pomerio.

– Spusti tu pušku, Bak – kazao je. – Nagrada je ukinuta i poternica više ne važi. Hajde, spusti je kad kažem.

Kauboj konačno spusti pušku, a Dok dodirnu rukom obod šešira i izgubi se u hodniku.

Rančer ga isprati zamišljenim pogledom; onda lagano priđe Lejveru i ljutito se obrecnu:

– A otkuda ti na ranču kada sam ja naredio da svi odu u poteru?

Čovek zbunjeno zatrepta.

– Ja....? Pa... Rolins nas je ostavio ovde da malo pripazimo.

– Nas? Koga još?

– Lija i Zaharija.

– Tako dakle? Nije izvršio moje naređenje! A vi? Lepi ste mi čuvari! Gde su ona dvojica!

– Leže tamo... onesvešćeni.

– Idi vidi šta je sa njima i gubi mi se s očiju!

– U redu, gazda.

Prošlo je otprilike dva sata i rančera je iz dremeža probudio topot kopita. Hitro se pokrenuo i izašao na terasu, želeći da lično dočeka Rolinsa i sve jahače.

Naravno, ljudi su se iznenadili ugledavši gazdu na terasi u dva sata posle ponoći. No, Dirhart je mirno sačekao da se svi skupe i jednim potezom ruke presekao Rolinsov pokušaj da mu ispriča šta se desilo u gradu i kakvo je priznanje izvukao od pogrebni-ka Ebija Galča.

– Slušajte me dobro – počeo je kada su se svi utišali. – Sada idite i odmorite se, jer je potraga završena. Kada se probudite, svi oni koji su raznosili poternice neka se vrate i skinu ih sa mesta gde su ih istakli.

Naredba je delovala kao grom iz vedra neba i ljudi su počeli da se zgledaju i došaptavaju. Nada da će se neko dočepati divne sume od pet hiljada zauvek je nestala i na licima nekolicine moglo se jasno pročitati razočarenje.

– Da li ste me razumeli? – povika rančer ljutito. – Ima li neko kome naredba nije jasna?

Nije bilo odgovora i ljudi počеше da se razilaze. Samo je Rolins još uvek stajao na istom mestu. Njega nije naročito pogodila činjenica da nema ništa od nagrade. Iskreno rečeno, nije

joj se ni nadao. Međutim, iskusnog revolveraša više je brinulo šta se u međuvremenu dogodilo sa Dirhartom.

– A Stads, gazda? – dobacio je kratko.

– S njim je sve u redu.

– Došao je?

– Rekao sam da je u redu – odbrusio mu je rančer. – A sada idi na spavanje, a zorom svako na svoj zadatak! Razumeli smo se, zar ne? – dodade Arčibald Dirhart i lagano ustade sa velike stolice na terasi.

Rolins je neko vreme nepomično zurio u treperave fenjere pred ulazom, a onda se okrenuo i uz uzdah pošao prema spavaonici.

Ranč je obavila tišina noći.

*

Sutradan pre podneva Dok Holidej je izašao iz hotela u Frajberiju i ukrcao se na diližansu za Kejston. Na sebi je imao besprekorno tamno odelo, belu košulju, svileni prsluk golubije boje i svetloljubičastu kravatu. Izgledao je odmoran, a njegovo otmeno lice delovalo je mirno i zadovoljno. Naravno, sivoplave oči nikada nisu mirovale, ali je ispod oboda "kalifornija" šešira to bilo teško vidljivo.

Pre nego što se smestio na udobno mekano sedište, nonšalantno je dobacio torbu vozaru i diližansa kje krenula.

Plavo nebo bilo je prošarano tek po kojim oblačkom i vreme je bilo veoma prijatno. Kada je kočija izašla iz grada, sa brežuljka je dunuo poveta-

rac i niz padinu obraslu travom po-
neo komad papira.

Kovitlao ga je i vrteo čas levo čas
desno, sve dok ga nije zakačio za
bodljikavu žicu na ogradi nekog
ranča.

Bila je to poternica za Dokom Ho-
lidejem.

Diližansa i njeni putnici spokojno
su sedeli i uživali u vožnji.

Ali, to je bila varka.

Oštro oko Doka Holideja primetilo
je jednog jahača tamo daleko na ho-
rizontu, na brdu iza kojeg se nalazio
Dirhartov ranč.

Čovek iz Džordžije nije ništa rekao
niti učinio.

Samo su njegove čudne sivoplave
oči za tren zasvetlele radosnim sja-
jem.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLIESKO-SRPSKI**
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upanti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
динара

Поштарина укључена у цену!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

